

“๖๖ม่ว่าอะไรนะครับ”

ชนาวิณเอย่ถามมารดาเพื่อความแน่ใจหลังจากที่ท่านพูดประโยคหนึ่งออกมาซึ่งมันช่างระคายหูเขาเหลือเกิน คุณชนะชัยรีบยกหนังสือพิมพ์ขึ้นปิดบังใบหน้าเอาไว้ราวกับว่ามันสามารถช่วยกันเขาออกจากบทสนทนาของภรรยา กับบุตรชายได้

“แม่บอกว่า แม่อยากไ้หัวนหมั้นกับหนูนั่นจ้ะ”

คุณแพรวดาวมองท่าทางของบุตรชายแล้วก็พอจะรู้ว่าชนาวิณไม่ค่อยจะพอใจสักเท่าไร แต่เธอก็ยังคงบั่นหน้ายิ้มเย้นใส่ตาเขา

ชนาวิณ เทวอักษร เป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของชนะชัยกับแพรวดาว เทวอักษร ปีนี้เขาอายุสี่สิบห้า ชายหนุ่มเพิ่งเริ่มต้นทำงานจริงจังได้เพียงปีกว่าๆ เท่านั้น แต่ธุรกิจครอบครัวที่เขาดูแลร่วมกับบิดาก็เจริญเติบโตได้เร็วมาก จนตอนนี้เขาเริ่มมีชื่อเสียงในแวดวงธุรกิจ เขาเก่งและฉลาด มองการณ์ไกลได้อย่างแม่นยำ ความจริงแล้วชนาวิณ

เริ่มเรียนรู้งานตั้งแต่อยู่ในวัยเรียน แม้กระทั่งเมื่อเขาไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ หากมีการประชุมใหญ่หรือประชุมสำคัญ ชายหนุ่มจะต้องได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่หากเขาไม่สามารถกลับมาประชุมด้วยตัวเอง ชายหนุ่มก็จะได้รับอีเมลเพื่อศึกษางานและปัญหาต่างๆ ของบริษัท เมื่อเขาเรียนจบกลับมาชนวนจึงพร้อมที่จะทำงานได้ทันที

เขาเป็นที่ยอมรับของบรรดาผู้บริหารทั้งหลายและใช้เวลาเพียงแค่วันเดียวเพื่อพาตัวเองมาเยือนอยู่ในจุดที่ทุกคนยอมรับ แน่ใจว่าเมื่อเขาเริ่มมีตัวตนในวงสังคมมีชื่อเสียงที่เด่นดัง และด้วยฐานะที่ร่ำรวย ด้วยรูปร่างหน้าตาที่ไม่เป็นรองใคร ทำให้ชนวนยิ่งได้รับความสนใจจากบรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ในแวดวงสังคมเป็นอย่างมาก ชาวซูชิชิบเรื่องผู้หญิงของเขาก็ช่ย่อย นั่นทำให้แพรวดาวเป็นกังวลว่าพ่อลูกชายเนื้อหอมของเธอจะคว้าเอาหนึ่งในบรรดาผู้หญิงที่เขาคงออกสื่อด้วยมาเป็นภรรยาในสักวัน

ดังนั้นคนเป็นแม่จึงต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อไม่ให้เรื่องที่เขากังวลเกิดขึ้น ด้วยการหาลูกสะใภ้เองซะเลย แต่ดูเหมือนมันจะไม่ง่ายเมื่อโบหน้าหล่อเหลาของบุตรชายบ่งบอกว่าเขาเองก็ไม่ยอมเช่นเดียวกัน

“หนูบันไหนครับ” ชนวนินกัดฟันถามออกไป ในใจเริ่มร้อนรนไม่คิดว่ายุคสมัยนี้แล้วจะยังมีการคลุมถุงชนกันอยู่อีก

“หนูบันลูกสาวอากำพลกับอาปานวาดไงจ๊ะ”

คุณแพรวดาวตอบบุตรชายด้วยน้ำเสียงว่าเริง ดวงตาวิบวับเมื่อเอ่ยชื่อหนูบัน ชนวนินขมวดคิ้วติดตามอยู่ครู่หนึ่งก็เหมือนจะนึกออกไม่ช้าว่าเขารู้จักกำพลกับปานวาด เขารู้ได้ว่าทั้งคู่มีลูกสาวอยู่หนึ่งคน เด็กนั้นนะเธอ เด็กหญิงปาริชาติ อินวรา คือชื่อที่เขาเคยอ่านเจอในสมุดการบ้านของเธอ ยายเด็กนั้นที่มีดวงตากลมโตโบหน้ารูปหัวใจชอบไว้ผมหน้าม้าแล้วก็ถักเปียสองข้าง เวลาที่บ้านเขาเธอชอบวิ่งตามเขาต้อยๆ ชนวนินเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง

“คุณแม่! เด็กนั้นโตพอที่จะมีผิวแล้วหรือครับ”

แพรวดาวกับชนะชัยสะดุ้งพร้อมกันเมื่ออยู่ๆ ชนาวินก็เรียกเธอ สะเสียงดัง แต่ประโยคหลังของบุตรชายทำให้คุณชนะชัยรีบยกหนังสือพิมพ์ขึ้นอีกรอบหลังจากกลดมือลงแค่มู่ก่ินาที นั้นเพราะท่านมองเห็นแววตาเอาเรื่องของภรรยาคู่ชีวิตที่ส่งผ่านไปยังชนาวิน

“ตาวิน! ทำไมไม่พูดจาหยาบคายไม่ให้เกียรติน้องแบบนั้น แม่ไม่เคยสอนนะ”

“ก็มันจริง จำได้ครั้งสุดท้ายที่เจอถึงงานศพพ่อเขานี้นา เด็กนั้นยังใส่คอกอยู่เลยนะครับ”

ชนาวินไม่ได้พูดเกินจริง ถ้าจำไม่ผิดซึ่งเขาก็กำลังใช้สมองคำนวณอยู่ ตอนเด็กๆ ปารีชาตหรือหนูนุ่นของแม่ เธอมาที่บ้านบ่อยๆ เพราะพ่อของเธอทำงานเป็นผู้ช่วยพ่อเขา ดูเหมือนตอนนั้นเธอจะแค่อลิบขวบ เสียงเล็กๆ ไสๆ ที่ชอบเรียกเขาว่า ‘พ่ินขา’ อยู่บ่อยๆ เวลาที่เธอทำการบ้านไม่ได้เจ้าตัวจะชอบทำแก้มป้องหน้าอง้า แต่พอเขาเอ่ยปากจะช่วยสอนการบ้านให้เจ้าตัวก็จะฉีกยิ้มกว้างโชว์ลักยิ้มสองข้างให้เขาเห็นเสมอ

นั่นคือภาพวัยเด็กของเธอที่เขาพอนึกออก แล้วถัดมาอีกไม่กี่ปีเขาได้เจอเธออีกครั้งในงานศพของกำพล ไม่ได้มีการพูดคุยซักถามกันสักคำ ตอนนั้นชนาวินมองเธอแค่ผ่านๆ พอเขาเคารพศพกำพลเสร็จก็กลับต่างประเทศทันที ไซ้ นั่นแหละครั้งล่าสุดที่เขาเจอปารีชาต

“วิน ตาวิน” แพรวดาวกับชนะชัยมองหน้ากันเมื่อเห็นว่าบุตรชายนิ่งเงียบไป เธอจึงลองเรียกอีกครั้ง

“ครับแม่” ชนาวินหลุดออกจากความทรงจำทันที ก่อนจะหันไปมองมารดาด้วยใบหน้าฉงน

“เป็นอะไรไป แม่เรียกตั้งสองครั้ง”

“เปล่าครับ”

ชนาวินปรับสีหน้าให้เป็นปกติ สลัดภาพความทรงจำทิ้งไป ก่อนที่
สมองจะกำลังคิดหาวิธีเอาตัวรอดจากเรื่องนี้ อิศราภาพความโสดของเขา
เขาต้องรักษาไว้ให้มัน

“แม่จะบอกว่า หนูบ้นกำลังจะเรียนจบมอปลายในอีกไม่กี่เดือนนี้
แล้ว น้องไม้ไช้เด็กนักเรียนมอต้นอย่างที่ถูกเจอเมื่อสามปีก่อนแล้วจะ
แล้วหนูบ้นก็เป็นคนน่ารักมากด้วย เรียกร้อย งานบ้านงานเรือนก็ใช้ได้”
คุณแพรวดาวอธิบายด้วยรอยยิ้ม จนชนาวินนิ้วหน้าอย่างสงสัย

“แม่รู้ได้ยังไงว่าหนูบ้นของแม่เป็นเด็กน่ารักเรียกร้อย แม่พูด
ยังกับแม่เจอเขาบ่อยๆ”

“แน่นอนสิจ๊ะ หนูบ้นมาที่นี่เกือบทุกเดือนตั้งแต่ที่วินไปเรียนต่อ
เมืองนอกจนถึงทุกวันนี้ แต่วินไปทำงานและไม่ค่อยกลับบ้านไง เลย
ไม่เห็นน้อง หนูบ้นนะเที่ยวมาหาแม่ตลอดไม่เคยขาด ไม่งั้นแม่จะ
อยากได้มาเป็นสะใภ้เธอ”

“แต่เขาก็ยังเด็กเกินไปสำหรับผมอยู่ดี แม่ครับ ผมเพิ่งเรียนจบ
มายังไม่ถึงสองปีนะครับ ไหนจะทำงานตั้งแต่ยังเรียน จบมาผมก็มา
ช่วยงานคุณพ่อเลย ผมแทบไม่ได้ใช้ชีวิตตามประสาวัยรุ่นอย่างเต็มที่เลย
แล้วแม่อังจะหาห้วงมาผูกคอกผมอีก ผมไม่โอเคนะครับ”

ยิ้มน่าสงสัย ปารีชาตมาบ้านเขาออกจะบ่อย แต่เขากลับไม่เคยเจอ
จันทรหรือว่าเด็กนั้นจะชอบเขาเลยเข้าทางผู้ใหญ่

“ที่ลูกพูดมาก็มีเหตุผลนะคุณ”

คุณชนะชัยเอ่ยปากช่วยบุตรชายทันทีที่เห็นว่าเหตุผลของชนาวิน
ฟังขึ้น แต่พอเขาพูดปุ๊บก็ได้รับสายตาคมข่มตอกลับมาทันที เป็นเหตุให้
ชนะชัยต้องนั่งเงียบไปก่อนที่จะเขาจะโดนหางเลขไปด้วย

“แต่แม่ออยากของหนูบ้นเอาไว้ก่อน แล้ววินเองก็มีข่าวกับผู้หญิง
เปรอะไปหมด เดี่ยวเกิดพลาดโดนจับขึ้นมา แม่ต้องอกแตกตายแน่
ผู้หญิงแต่ละคนของลูกแม่รับไม่ไหวหรอกนะ” ทั้งดารานางแบบแต่ละคน

แต่งตัวเรียบร้อยจัดจนแพรวดาวหายใจหายคอไม่สะดวก

“เรื่องนั้นแม่อย่าห่วงเลยครับ ถ้าผมไม่มั่นใจผมไม่มีวันพาเข้าบ้านแน่นอน และก็ไม่ต้องปล่อยให้โดนจับง่ายๆ ด้วย ตอนนี่สิ่งที่เราต้องคุยคืออิสรภาพของผมที่แม่กำลังจะยึดไป ซึ่งผมไม่มีทางยอมเอาห่วงที่แม่เลือกให้มาผูกคอในตอนนี้แน่นอน ชีวิตผม แม่ให้ผมเลือกเองเถอะครับ”

“ไม่ได้ ลูกต้องหมั่น ถ้าน้องเรียนจบแม่จะให้แต่งงานกันทันที”

อุตุล่าที่ใช้ไม้อ่อนแล้ว แต่ชนาวิณียังไม่ยอมผ่อนตาม เลยต้องใช้วิธีบังคับ แต่แพรวดาวคงลืมไปแล้วว่าบุตรชายของเธอไม่ใช่เด็กเล็กๆ ที่เธอจะบังคับได้ง่ายๆ อีกแล้ว และตอนนี้เวทิตาต่อต้านของเขาก็ถูกส่งมาให้เธออย่างชัดเจน

“ผมไม่ยอมครับ นี่มองไกลถึงขั้นแต่งงาน เด็กของแม่นี้เป็นคนยังไงกันแน่ครับ ถ้าจริงๆ เขาไม่ตะขิดตะขวงใจอะไรเลยหรือที่ต้องหมั้นหมายกับคนที่ไม่ได้สนิทสนมกัน หรือจริงๆ แล้วเด็กนั้นก็อยากได้ผมจนตัวลั่น ผมไม่รู้หรือทราบนะครับว่าจะอะไรทำให้แม่รักและเอ็นดูถึงขนาดอยากได้มาเป็นลูกสะใภ้ขนาดนี้ แต่ผมไม่เอาด้วย”

“ตาวิน อย่าพูดจาไม่ให้เกิดภัยผู้หญิงอย่างนั้น หนูบ๊นยังไม่ได้รู้เรื่องนี้เลยนะ แม่เราเขาอยากคุยกับเราก่อน”

ชนะชัยตัดสินใจเข้าร่วมสนทนาด้วยเมื่อเห็นว่าภรรยาเริ่มไม่สบายอารมณ์แล้ว

“เชื่อตายละครับพ่อ นี่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ หากผมยอมหมั้น เขาก็จะหมั้นกับผมอย่างนั้นสิ ง่ายดีนะครับ”

ชนาวิณีบิตปากเสยะยิ้มอย่างเหยียดๆ คำพูดของเขาเต็มไปด้วยอคติ ชายหนุ่มตัดสินด้วยตัวเองว่า ที่ปรีชาตขยั้นเหี้ยมมาบ้านเขา ทำให้แม่เกิดความรักความเอ็นดูคงเพราะการนี้เป็นแน่ อย่าคิดว่ามันจะง่ายเพราะเขาไม่มีวันยอมให้เด็กนั้นจับเขาได้แน่นอน ชนาวิณีตัดบทอย่างหัวเสียก่อนจะลุกขึ้นจากที่นั่งและก้าวออกจากห้องไปโดยไม่สนใจ

คำร้องเรียกจากมารดา ชายหนุ่มตรงไปยังรถสปอร์ตคันหรูคู่ใจก่อนจะ
ก้าวขึ้นรถและขับออกไปอย่างฉุนเฉียว ท่ามกลางสายตาหม่นหมอง
ของใครบางคนที่ยืนหลบอยู่หลังพุ่มไม้ประดับข้างประตูบ้าน
“พีวีน”

“กลับมาแล้วหรือคุณ หายไปเกือบทั้งวันได้ขอมมาแค่นี้เอง
หรือ”

ชนะชัยเอ่ยปากแซวภรรยาคู่ชีวิตเมื่อเห็นเธอเดินเข้ามาในบ้านด้วย
รอยยิ้ม ในมือถือถุงพลาสติกสองสามใบตรงมาหาเขาในห้องนั่งเล่น
แพรวดาวนั่งลงข้างๆ สามีมพร้อมกับวางถุงที่ถือมาลงบนโต๊ะด้านหน้า

“ฉันไม่ได้ไปเหมาห้างนะคะ แคไปกินข้าว นั่งคุยกัน แล้วก็เดิน
ช้อปปิ้งนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

แพรวดาวส่งค้อนให้คนเป็นสามี แต่เพียงครู่เดียวริมฝีปากอím
ก็เปิดยิ้มกว้าง ชนะชัยมองอย่างสงสัย ภรรยาของเขาออกไปข้างนอก
และกลับมาด้วยใบหน้าที่ได้มไปด้วยความสุข มีเรื่องอะไรดีๆ หรือเปล่า

“นี่คุณไปทำยังงใให้แม่ปานวาดเขาตามใจถึงขนาดว่ายอมอยู่
กับคุณตั้งหลายชั่วโมงกัน” แพรวดาวยิ้มใส่สามี

“ก็เพราะว่ามีใครบางคนเกลี้ยกล่อมนะสิคะ”

“ใครกันที่สามารถทำให้แม่ปานออกจากบ้านได้ทั้งวัน นอกจากไปวัดนะ”

คุณชนะชัยยังสงสัยหนัก แค่ก่อนหน้านั้นปานวาดเป็นคนโทร.มา นัดภรรยาของเขาออกไปพบที่ห้างสรรพสินค้าก็เป็นที่น่าแปลกใจมากแล้ว เพราะรู้ว่าภรรยาของกำพลอดีตผู้ช่วยของเขาที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นไม่ค่อยออกไปไหนมาไหนนอกจากไปทำบุญหรือปฏิบัติธรรมที่วัด

“หนูบ๊นไงคะคุณ หนูบ๊นกลับมาจากเมืองนอกแล้ว”

“จริงหรือ กลับมาเมื่อไร”

“สองอาทิตย์แล้วค่ะ แต่เพิ่งว่างเลยให้แม่ปานโทร.มา นัดฉันออกไปเจอ บอกว่าอยากเซอร์ไพรส์ เซอร์ไพรส์จริงๆ นะคะคุณ ฉันเห็นครั้งแรกแทบจำไม่ได้แน่ะ หนูบ๊นเปลี่ยนไปเยอะเลย ตอนเด็กกว่าสวยน่ารักแล้วนะ พอโตมายิ่งสวย แต่นิสัยยังน่ารักเหมือนเดิม แฮ่ เสียตายจริงๆ ถ้าคุณเห็นแกะคุณจะต้องคิดเหมือนฉัน”

แพรวดาวเล่าด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและลงท้ายเสียงแผ่ว เมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อห้าปีก่อนที่บุตรชายของนางปฎิเสธการหมั้นหมายกับปารีชาตในตอนนั้นไม่ได้มีแค่ชนาวินคนเดียวที่ปฎิเสธเสียงแข็ง แต่ปารีชาตเองก็เหมือนกัน

“บันรู้ว่าคุณป้าเอ็นดูบันเหมือนลูกเหมือนหลาน แต่เรื่องที่คุณป้าจะให้บันหมั้นกับพีวัน บันขอปฎิเสธนะคะ คุณป้าอย่าบังคับพีวันเลย บันไม่ยอมให้เขาเกลียดบัน แค่นี้บันก็มองหน้าเขาไม่ติดแล้ว นะคะ รับปากบันนะคะคุณป้า บันขออ้อ”

ปารีชาตเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นไหว นัยน์ตาลิ้นระริก แพรวดาวถอนหายใจเมื่อมองเห็นความหม่นหมองกังวลใจของเด็กสาวที่เธอเอ็นดูมาตลอด ความจริงแล้วเรื่องการหมั้นหมายที่เธออยากให้เกิดขึ้นนั้น ปารีชาตและปานวาดยังไม่รู้เรื่อง แพรวดาวอยากคุยกับชนาวินก่อน หากบุตรชายตกลงใจนางจึงจะไปพูดคุยสู่ขออีกฝ่าย แต่ไม่คิดว่า

วันหนึ่งปารีชาตจะมาได้ยินเธอกับชนาวินมีปากมีเสียงกันเรื่องนี้ ซึ่งวันนั้นไม่ใช่วันแรกที่เธอคุยกับชนาวิน แต่เป็นการคุยกันหลายครั้งแล้ว เด็กสาวจึงขอคุยกับเธอตามลำพังโดยมีชนาวินที่มองมาอย่างไม่พอใจ แพรวดาวคิดว่าเธอมองปารีชาตไม่ผิด เด็กคนนี้มีใจให้กับบุตรชายแน่นอน ชนาวินกับปารีชาตเคยมีความทรงจำที่ดีในวัยเด็กด้วยกัน เมื่อทั้งสองเริ่มเติบโตความห่างเหินก็เกิดขึ้นตามกาลเวลา ลูกชายของนางอาจเปลี่ยนไป แต่อีกคนหนึ่งนั้นยังคงเหมือนเดิม

“โอ้ หนูปั้นของบ้า ก็ได้จะ บ้ารับปาก”

“ไม่เอาหน้าคุณ เรื่องมันผ่านไปแล้ว ถึงยังไงทุกวันนี้หนูปั้นก็เหมือนลูกเหมือนหลานเราอยู่แล้ว” ชนะชัยลูบต้นแขนภรรยาเบาๆ ราวพลอยโยน แพรวดาวจึงได้แต่พยักหน้าแล้วส่งยิ้มบางๆ ให้

“นั่นสิคะ งั้นฉันไปดูในครัวก่อนดีกว่า วันนี้ลูกชายคุณบอกว่า จะกลับมากินข้าวเย็นที่บ้านด้วยนะคะ”

“จริงหรือ” ชนะชัยทำสีหน้าประหลาดใจ

“คิดเหมือนฉันเลยคะ ปกติวันศุกร์แบบนี้จะไม่ต่ำกว่าตีสอง”

แพรวดาวไม่ได้พูดเกินจริง เธอเคยขอชนาวินว่า ในวันหยุดสุดสัปดาห์ให้เขากลับมาค้างที่บ้าน ตั้งแต่ที่บุตรชายโหมงานหนักเพราะขยายธุรกิจใหม่เมื่อสี่ปีก่อน เขาก็ย้ายออกไปอยู่ที่เพนต์เฮาส์ส่วนตัว ได้ใช้ชีวิตนอกบ้านอย่างอิสระตามที่ต้องการ เรื่องงานเขาก็เต็มที่ เรื่องส่วนตัวก็ไม่ได้ต่างกัน ส่วนใหญ่แล้วเมื่อชนาวินกลับมาที่บ้าน อาหารมื้อแรกของวันหยุดที่ได้ร่วมโต๊ะกันพร้อมหน้าพร้อมตาก็คือ มื้อเที่ยง เพราะฉะนั้นการที่บุตรชายส่งข้อความมาบอกว่า จะกลับมากินมื้อเย็นในวันศุกร์แบบนี้ จึงเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยได้เกิดขึ้นเท่าไรนัก

ตกเย็นรถสปอร์ตสีแดงคันโปรดของบุตรชายเจ้าบ้านก็วิ่งเข้าจอดที่โรงจอดรถ ร่างสูงโปร่งในชุดทำงานที่ท่อนบนเหลือแค่เสื้อเชิ้ตสีขาว ปลดกระดุมสองเม็ด เนกไทและเสื้อสูทพาดที่ลำแขนแกร่ง ชายหนุ่ม

เจ้าของไปหน้าหล่อเหลา คิ้วหนานิดๆ จมูกโด่งพอดี ริมฝีปากบางเฉียบ แต่ได้รูป ดวงตาสีดำสนิท บริเวณเหนือริมฝีปากและคางมีไรเคราจางๆ พอให้เห็น

ชนาวิโนมยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นมารดาเดินออกมาที่หน้าประตูบ้าน พร้อมทั้งส่งยิ้มอบอุ่นมาให้ พอเขาเดินขึ้นบันไดบ้านมาทันทีเดินอ้าแขน เข้ามาสวมกอด ก่อนจะขยับปลายเท้าขึ้นจูบแก้มสากของเขาที่หนึ่ง ชนาวิโนมชะงักเล็กน้อยแต่ก็ก้มหน้าลงอำนวยความสะดวกแก่ท่าน พร้อมกับส่งสายตาเป็นคำถามไปยังบิดาที่เดินออกมาสมทบ

“เอ่อ ผมเพิ่งกลับจากทำงานนะครับคุณแม่ ไม่ใช่เพิ่งกลับจากไปเรียนที่ต่างประเทศ”

ชนาวิโนมอดที่จะแสร้งมารดาไม่ได้เมื่อได้รับการต้อนรับที่อบอุ่น จนน่าแปลกใจ แพรวดาวคลายวงแขนก่อนแล้วส่งค้อนให้กับบุตรชาย

“ทำไมจ๊ะ หรือทุกวันนี้แม่กอดไม่ได้แล้ว ไซ้ลิ กอดของแม่จะไปสู้ออกของสาวๆ ในสต็อกของลูกได้ยังไงกัน”

ชนาวิโนมหัวเราะร่วน อ้อมแขนแข็งแรงย้ายมาเป็นฝ่ายโอบกอดมารดาแทน จากนั้นก็พาท่านเดินเข้าบ้านไปโดยที่บิดาของเขานั้นกลับเข้าไปด้านในก่อนแล้ว

“ไซ้ คุณแม่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้นซะหน่อย ผมก็แค่แปลกใจนะครับ กอดของใครก็สู้ออกของคุณแม่แพรวดาวไม่ได้ ไซ้ใหม่ครับคุณพ่อ”

คุณชนะซัยได้แต่หัวเราะหึๆ

“ปากหวานจริง แม่ก็แค่ดีใจที่ลูกกลับมากินข้าวเย็นที่บ้าน ลืมหรือเปล่าว่าจะว่าอาทิตย์ที่แล้วลูกไม่ได้กลับบ้าน”

“งานยุ่งครับ”

“งานยุ่งหรือติดสาวกันแน่” คุณแพรวดาวยังแหวะไม่เลิก แต่ชนาวิโนมก็ไม่ได้แก้ตัว เขาแค่ส่งยิ้มกลับไปเท่านั้น

“งานเป็นไงบ้าง มีอะไรให้พ่อช่วยไหม”

“ก็ดีครับคุณพ่อ กำลังจะเปิดตัวสินค้าใหม่ด้วย เลยค่อนข้างยุ่งนิดหน่อย ส่วนสินค้าล็อตเก่าก็ยังมีออเดอร์เข้ามาเรื่อยๆ ครับ”

ชนะชัยพยักหน้าและมองลูกชายด้วยความภาคภูมิใจ เดิมทีธุรกิจที่นั่นเกี่ยวกับอุปกรณ์การกีฬา เป็นธุรกิจที่ครอบครัวสร้างมาตั้งแต่รุ่นพ่อของเขาหรือปู่ของชนาวิน ถือได้ว่าเป็นธุรกิจครอบครัวร้อยเปอร์เซ็นต์เพราะไม่มีการปล่อยหุ้นขายให้คนนอก ชนะชัยมั่นใจว่ารากฐานของบริษัทนั้นค่อนข้างมั่นคง และเมื่อถึงเวลาต้องส่งต่อไปยังชนาวิน บุตรชายก็ไม่ทำให้ผิดหวัง

ชนะชัยได้มอบตำแหน่งประธานบริหารให้กับชนาวินเต็มตัวตั้งแต่เขาเข้าบริหารงานได้สองปีเต็ม และตัวท่านเองก็ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาอาวุโสแทน ความสามารถของชายหนุ่มเป็นที่ประจักษ์แก่เหล่าคณะกรรมการในบริษัท ชายหนุ่มอาจเป็นคนหัวสมัยใหม่ก็จริงแต่ไม่ใช่ว่าเขาจะมองแค่นั้นมุมของตัวเอง เขาเปิดใจกว้างรับฟังความคิดเห็นจากทุกคน

เมื่อสี่ปีก่อนชายหนุ่มมาปรึกษาว่าเขาจะต่อยอดและขยายธุรกิจสิ่งที่ชนาวินต้องการทำก็คือ เครื่องออกกำลังกายที่ใช้ในฟิตเนส เครื่องออกกำลังกายส่วนใหญ่ก็เหมือนกัน กัน สิ่งที่ชายหนุ่มอยากให้แตกต่างก็คือดีไซน์ใหม่ๆ คุณภาพในการใช้งานต้องทนทาน แน่นนอนว่าเมื่อคุณภาพสูงราคาก็สูงตามไปด้วย ความจริงแล้วชนาวินศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว เขาก็แค่รอเวลา และเมื่อมันมาถึงชายหนุ่มจึงไม่รีรอที่จะทำในสิ่งที่ตั้งใจ

ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่หันมาใส่ใจสุขภาพกันเยอะมาก การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ช่วยให้สุขภาพแข็งแรง ธุรกิจฟิตเนสเกิดขึ้นราวกับดอกเห็ด ชนาวินมองเห็นช่องทางที่จะต่อยอดธุรกิจของเขา ชายหนุ่มลงมือทำเครื่องออกกำลังกายชุดแรกออกมา เขาเปิดตัวได้อย่างสวยงามและประสบความสำเร็จ ผลตอบรับออกมาเป็นที่น่าพอใจ

จากนั้นเครื่องออกกำลังกายอีกหลายชนิดก็ได้ทยอยเปิดตัวเรื่อยๆ จนตอนนี้สินค้าของเขาก็ได้ตีตลาดออกไปยังต่างประเทศอีกด้วย ชนาวิณกลายเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย และมีชื่อเสียงในแวดวงธุรกิจมากขึ้นกว่าช่วงปีแรกๆ นำพาที่ดับบลิวเอกรู้ปให้มีชื่อเสียงมากยิ่งขึ้น

“เหนื่อยเกินไปหรือเปล่าลูก” ชนะชัยถามด้วยความเป็นห่วง

“ผมไหวครับพ่อ”

“พ่อกับลูกเลิกพูดถึงเรื่องงานได้แล้วจะ วินจะขึ้นไปอาบน้ำก่อนหรือว่ากินมื้อเย็นเลยจะลูก”

“ผมอาบน้ำก่อนแล้วกันครับ ขอครึ่งชั่วโมงนะครับคุณแม่”

“ตามสบายเถอะจะ แม่ไม่รีบ”

แพรวดาวบอกกับบุตรชายเสียงหวาน นึกสงสารชนาวิณที่ต้องทำงานหนักคนเดียว เธอกับสามีเองก็อยากมีลูกหลายๆ คนเหมือนกันจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระของชนาวิณ แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีใครมาเกิดด้วยแต่ชายหนุ่มก็ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยให้ได้ยินสักที มีแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน หามรุ่งหามค่ำ นี่ถ้าหากชนาวิณแต่งงานนะ เธอคิดเอาไว้ในใจว่าจะขอให้เขามีลูกหลายๆ คน จะได้ช่วยๆ กันทำงาน พอมาคิดถึงเรื่องนี้ที่ไร ไบหน้าสวยหวานของปารีชาตก็ผุดขึ้นในหัวจนเธอต้องส่ายหน้าสลัดความคิดนี้ทิ้งไป เพราะเคยรับปากหญิงสาวเอาไว้จะไม่มีการบังคับชนาวิณเกี่ยวกับเรื่องของเธออีก

“เป็นอะไรคุณ”

“เห็นตาวินทำงานมาเหนื่อยๆ ก็คิดอยากจะให้เขามีคนคอยดูแลรู้ไหมคะ พอดีคิดถึงตรงนี้น้ำหนูปั่นผุดขึ้นมาในหัวเป็นคนแรกเลยคะ”

คุณชนะชัยฟังดังนั้นก็ได้แต่หัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะพูดปลอบใจภรรยาซึ่งก็เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้

“ถ้าเขามีวาสนาหรือเป็นเนื้อคู่กัน เราคงมีโอกาสได้เห็นพวกเขา

มีความสุขด้วยกันสักวัน แต่ถ้าไม่ใช่ คุณก็ต้องทำใจรับลูกสะใภ้ที่เป็นคนอื่นให้ได้นะคุณดาว”

“เฮ้อ ถ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้หญิงที่มีข่าวกับตาวินบ่อยๆ นี่ฉันคงทำใจลำบากแน่ๆ เลยค่ะ แต่ละคนดูก็รู้ว่าต้องการอะไร” ก็ได้แต่หวังว่าบุตรีชายของเธอจะไม่ทำให้ผิดหวังในเรื่องนี้

6 ชั่วโมงแรกของการทำงานในสัปดาห์นี้ชนาวินค่อนข้างยุ่ง เพราะเขามีประชุมค่อนข้างเยอะและใช้เวลานาน

“อีกสิบห้านาทีประชุมครบคุณวิน”

“เอกสารพร้อมหมดแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

เมธิซึ่งเป็นผู้ช่วยคนสนิทของชนาวินเปิดประตูเข้ามารายงาน เมธิกับชนาวินรู้จักและสนิทกันตั้งแต่สมัยเรียนอยู่เมืองนอก เขาเป็นคนไทยที่ตามมารดาไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่เด็ก เมธิเป็นรุ่นน้องของชนาวิน เมื่อแม่ของเมธิเสียชีวิต เขาถูกพ่อเลี้ยงไล่ออกจากบ้าน ชนาวินจึงให้การช่วยเหลือทุกอย่าง เมธิซาบซึ้งในบุญคุณของชนาวินมาก เมื่อจบปริญญาตรีเมธิจึงขอติดตามมาช่วยงานชนาวินที่เมืองไทย แต่เพราะชนาวินยังเรียนปริญญาโทไม่จบ เขาจึงส่งตัวเมธิกลับมาก่อนให้เรียนรู้งานที่บริษัท และพอชนาวินเรียนจบปริญญาโทกลับเมืองไทยมา ชายหนุ่มก็ดึงเมธิมาเป็นผู้ช่วยส่วนตัวทันที

นอกจากเมธิที่ทำงานเป็นผู้ช่วยแล้วยังมีจันทราอดีตเลขาฯ ของชนะชัยที่ยังทำงานในตำแหน่งเดิมอีกหนึ่งคน ทั้งสองช่วยงานเขาได้เยอะทีเดียว จันทราเป็นหญิงวัยกลางคนที่ไม่ใช่แค่ทำงานเก่ง แต่เธอยังเป็นคนเจ้าระเบียบและเคร่งขรึม ชนาวินค่อนข้างสบายใจที่ทำงานกับคนแบบนี้ ดีกว่าเจอพวกเลขาฯ สาว ๆ ที่เอาแต่จ้องมองเขาตาเยิ้ม

แต่งตัวจัดจ้านสวยคมแต่งงานไม่ได้เรื่อง เขาเคยลองมาแล้วโดยการหา
ผู้ช่วยให้กับจันทรา แต่ก็ไม่รอดสักราย จนเจ้าตัวบอกว่่าขอทำงาน
คนเดียวดีกว่า ชนาวินจึงเลิกล้มความตั้งใจนั้นไป

ผ่านไปกว่าสามชั่วโมงการประชุมก็เสร็จสิ้นลง ชนาวินและเมธิ
เดินออกจากห้องประชุมเป็นคนสุดท้าย ทั้งคู่เดินกลับเข้าห้องทำงาน
ผ่านโต๊ะทำงานของจันทราไป เจ้าตัวลุกขึ้นพร้อมกับเตรียมสมุดจดบันทึก
คู่กายเพื่อตามเข้าไปในห้องทำงานของเจ้านายเพื่อรอรับคำสั่งหลังจาก
ประชุมเสร็จ

“สรุปการประชุมวันนี้ครับคุณจันทรา”

เมธิเป็นคนยื่นเอกสารสรุปการประชุมให้กับจันทรา เจ้าตัวรับมา
ถือไว้และก้มหน้าคิดหนึ่งอย่างให้เกียรติเมธิ แม้เมธิจะมีอายุการทำงาน
น้อยกว่าตน แต่เขาก็เป็นคนเก่ง สมแล้วที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับ
ชนาวิน

“ช่วงที่คุณชินเข้าประชุม คุณไอรินโทรมาค่ะ บอกว่าขอนัดพบ
คุณวินตอนเย็นวันนี้ค่ะ จะให้ดิฉันตอบตกลงหรือปฏิเสธค่ะ”

“ปฏิเสธไป”

“ได้ค่ะ ขอตัวนะคะ”

จันทราตอบรับและปลีกตัวไป เหลือแค่เมธิที่ยังคงนั่งดูงานที่เก้าอี้
หน้าโต๊ะทำงาน

“ดีที่ไม่เลิกเล่นละครับ” เมธิเอ่ยขึ้น แต่ไปหน้าและสายตาจับจ้อง
ที่เอกสารงานบนโต๊ะ

“พวกพุดไม่รู้เรื่อง น่าเบื่อชะมัด”

ชนาวินเองก็คิดไม่ต่างจากเมธิ ขณะที่พุดมือหนาก็ยังคงไล่เซ็น
เอกสารไปเรื่อยๆ แต่ก็กระแทกลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย
สำหรับเขาเรื่องงานต้องสำคัญกว่าเรื่องผู้หญิง แต่มันก็อดรำคาญไม่ได้
อยู่ดี

ไอริน ดารานางแบบชื่อดังที่ชนาวินคบหาและตกเป็นข่าวกับเขานานหลายเดือน ทั้งคู่ตกลงคบหากันภายใต้ข้อตกลงว่าจะไม่มีการผูกมัด ชนาวินไม่เคยให้สถานะคนรักแก่ผู้หญิงคนไหน ผู้หญิงแต่ละคนที่เขา คบยังไม่มีความหมายสำหรับเขา พวกเขาเหล่านั้นต้องการแค่ชื่อเสียงเงินทอง ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวกับชนาวินจะมีชื่อเสียงขึ้นมาทันที พวกเขา ไม่สนว่าข่าวจะออกมาในแบบไหนขอแค่เธอเป็นที่รู้จักในวงสังคมก็พอ

อย่างไอรินนั้นเธอเป็นดารานางแบบมีชื่อเสียงอยู่แล้ว แรกๆ ที่คบหากันเจ้าตัวดูเป็นคนเข้าใจอะไรง่าย ๆ ไม่เรื่องมาก แต่เพียงไม่นานสิ่งที่เธอปิดซ่อนเอาไว้มันก็เปิดเผยออกมาเรื่อยๆ เธอมีความ ทะเยอทะยานไม่รู้จักพอ ขยันมาก ขยันสร้างข่าวสร้างกระแสให้กับตัวเอง เพื่อบีบชนาวินให้ยอมรับเธอในฐานะคนรักทางอ้อม ทำให้ ลือต่างๆ คอยจับจ้องชนาวิน

ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนสื่อก็คอยดักคอยตามจนชายหนุ่มเริ่ม หงุดหงิด จากที่ตอนแรกจะไม่สนใจ แต่เมื่อโดนล้ำเส้นมากๆ ชนาวิน จึงยอมให้สื่อสัมภาษณ์ ปฏิเสธข่าวการคบหานางแบบสาวในฐานะคนรัก และบอกเป็นแค่คนที่เคยคุยๆ กันเท่านั้น ทำเอาไอรินหน้าหงายทั้งอับอาย และเจ็บใจ

ด้วยคิดว่าที่ผ่านมานั้นเวลาเธอปล่อยข่าวอะไรออกไป ชนาวิน มักจะเงียบไม่เคยออกมาแก้ข่าวใดๆ เลย ทำให้ไอรินตัดสินใจใช้สื่อ เป็นตัวช่วยให้เขายอมรับเธอ แต่ผลที่ได้รับกลับตรงกันข้ามกับที่เธอ คิดไว้ ชนาวินตัดความสัมพันธ์กับเธอทันที พร้อมทั้งยังส่งเช็คเงินสด จำนวนไม่น้อยให้กับหญิงสาวด้วย แต่เธอไม่ยอมเลิก ไอรินเพียรพยายาม จะเข้าหาและงอนง้อขอโอกาส แต่ชนาวินไม่มีให้

เธอจึงบุกมาหาชายหนุ่มที่บริษัทและเป็นการกระทำที่ผิดมหันต์ ชนาวินไม่พอใจยิ่งกว่าเดิม เพราะเขาไม่ชอบให้ผู้หญิงของเขามายุ่งเกี่ยว หรือวุ่นวายในที่ทำงาน ชายหนุ่มสั่งห้ามเด็ดขาดไม่ให้ไอรินมาเหยียบ

ที่บริษัทของเขาอีก หญิงสาวจึงทำได้แค่พยายามติดต่อเขาผ่านเลขานุ
หน้าห้องเท่านั้น แต่ชนาวินก็ยังปฏิเสธที่จะพบเธอตลอด

“เย็นพรุ่งนี้มันนัดกับไอ้พล อย่าลืม”

“ครับ”

พลหรือพีระพล เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่ชนาวินคบหาด้วย
เขาเลือกคบคน เพื่อนน้อยแต่จริงจังดีกว่ามีเพื่อนเยอะแต่หาความจริงใจ
ไม่ได้เลย เมธีลอบมองเจ้านายแวบหนึ่งพลางคิดในใจว่า งานนี้ชนาวิน
ไม่ได้ต้องการคำปฏิเสธจากเขาสិនะ

เมื่อถึงวันที่นัดหมาย ชนาวินก็ก้าวเข้ามายังสถานที่ที่คลาลล่า
ไปด้วยนักท่องราตรีที่ไม่เว้นแม้แต่บรรดานักธุรกิจ ไฮโซและเหล่าคนดัง
ในแวดวงต่างๆ ด้วย

“เอ๊ย วินทางนี้ๆ”

ผับแห่งนี้ค่อนข้างหรูหราและขึ้นชื่อมากในกรุงเทพฯ พีระพล
ยกตำแหน่งแครงออกจากไหล่บางของสาวสวยที่นั่งอยู่แนบข้างเพื่อ
ก้มมือเรียกเพื่อนสนิท ชนาวินดูโดดเด่นมากด้วยความสูง ความ
หล่อเหลาและชื่อเสียงของเขา น้อยคนที่จะไม่รู้จัก ชายหนุ่มกลายเป็น
ที่จับตามองของสาวสวยหลายคน พวกเขาพยายามส่งสายตาวามเยิ้ม
ทอดสะพานอย่างโจ่งแจ้ง เพื่อหวังว่าคืนนี้จะดวงดีได้ควงหนุ่มหล่อ
อย่างชนาวิน แต่คงต้องผิดหวังเพราะคืนนี้ชนาวินตั้งใจมาดื่มอย่างเดียว
หลังมีข่าวกับไอรินเมื่อหลายสัปดาห์ก่อนทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเบื่อๆ

“มาคนเดียว?” พีระพลเอ่ยถามยิ้มๆ เมื่อเห็นว่าคืนนี้ชนาวิน
ไม่ได้ควงสาวสวยมาด้วยอย่างทุกครั้ง

“เมธีหาที่จอดรถอยู่”

ชนาวินตอบเพื่อนก่อนจะยกแก้วเหล้าที่ถูกขงโดยพนักงาน

ของร้านขึ้นกระดกรวดเดียวหมด พอเขาวางแก้วลง พนักงานชงเหล้าก็จัดการขังให้ใหม่แล้วถอยไปยืนด้านหลังตามหน้าที่ พระพลถอนหายใจแรงกับคำตอบของชนาวิน และเลิกคิ้วมองอย่างแปลกใจที่เห็นว่าเพื่อนรักมาถึงก็ยกเหล้าเข้าปากกรวดเดียวจบ

“ใจเย็นดิอะ มีเรื่องไม่สบายใจหรือไง”

“เปล่า แค่นี้”

“นี่อย่าบอกนะว่าข่าวที่นายเลิกกับนางแบบสาวคนนั้นมีผลให้นายหงุดหงิดแบบนี้”

“นายคิดว่างละ”

พระพลพยักหน้าพอเข้าใจอารมณ์ของเพื่อนอยู่เหมือนกัน ชายหนุ่มหันไปหอมแก้มสาวสวยหุ่นเซ็กซี่ที่ยิ้มหวานเชิญชวนอย่างเปิดเผย เจ้าหล่อนั่งแอบอิงแนบชิดจนแทบจะเกยขึ้นมาบนตัวเขาอยู่แล้ว มีอบางก็ลืบลไปทั่ว บางครั้งยังส่งสายตาทอดสะพานไปให้ชนาวินอย่างไม่คิดปิดบัง ซึ่งพระพลก็ไม่ถือสาแต่อย่างใด เพราะเธอไม่ได้จัดอยู่ในหมวดคนสำคัญของเขาแม้แต่คนเดียว

พระพลเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่ทั้งหล่อ รวย และเพลย์บอยสุดๆ เขาเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า พอมีข่าวออกมาเจ้าตัวก็พูดไปตรงๆ ว่า ‘ก็เขาโสด และที่ข้างกายมีผู้หญิงมากหน้าหลายตาเป็นเพราะเขากำลังหาคนที่ใช่’ ในเมื่อมันยังหาไม่เจอเลยต้องหาไปเรื่อยๆ ชายหนุ่มเหลียวไปเห็นลูกน้องคนสนิทของชนาวินที่กำลังเดินตรงมาที่โต๊ะ

“สวัสดิ์ครับคุณพล”

“ลักหน้อยไหม” พระพลยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นชักชวน

“ต้องขั้บรดครับ” เมธียิ้มน้อยๆ และปฏิเสธเสียงเรียบ

“ไม่เอาหน้า ขั้บไม่ได้ก็จอดไว้ที่นี้แหละ ห้องมีเยอะเยอะ”

ผับหรูแห่งนี้นอกจากจะตกแต่งอย่างมีระดับแล้วยังสะดวกสบายอีกด้วย กฎระเบียบของพนักงานก็ค่อนข้างเคร่งครัด ด้านบนชั้นสอง

เป็นห้องวีไอพีสำหรับลูกค้าที่ต้องการความเป็นส่วนตัว และโต๊ะแยกกันด้วยกระจก ส่วนชั้นสามนั้นสำหรับลูกค้าที่ไม่สามารถขับรถกลับบ้านได้ แล้วต้องการเปิดห้องนอนพักค้างคืน ซึ่งก็ระดับวีไอพีหรือคนที่สนิทสนมกันจริงๆ เท่านั้น เป็นผับใหญ่และเป็นโรงแรมขนาดเล็กก็ว่าได้ เพราะทั้งชั้นมีอยู่แค่สิบห้อง และแน่นอนว่าคนที่แนะนำเมื่อสักครู่นี้เป็นเจ้าของสถานที่แห่งนี้ ชนาวิณพยักหน้าอนุญาต เมธิจึงไม่ได้แย้งอะไรอีก

“วินคะ”

เสียงหวานคุ่นหูของใครบางคนทำให้ชนาวิณที่กำลังผ่อนคลายต้องหยุดหิดีกรอบ ชายหนุ่มกลอกตาขึ้นกระแทกลมหายใจแรงๆ เมธิกับพีระพลลอบมองหน้ากันพร้อมทั้งรู้สึกหวาดหวั่นแทนหญิงสาวผู้มาใหม่ ไอรินส่งยิ้มกว้างเป็นด่านหน้า เธอทรุดกายลงนั่งข้างๆ ชนาวิณพร้อมทั้งพยายามอดอ้อ้นด้วยการเบียดร่างกายอัดเข้าไปแนบชิดอีกฝ่าย

“คุณตามผมงั้นหรือไอริน” น้ำเสียงราบเรียบเย็นชาเอ่ยถามนางแบบสาวโดยที่ไม่มองหน้าเธอแม้แต่หน่อย

“เอ่อ คือ รินอยากคุยกับคุณค่ะวิน อย่าใจร้ายกับรินเลยนะคะ รินอยากอธิบายและขอโอกาสจากคุณ”

ไอรินพยายามฝืนยิ้มหลังจบคำถามของชายหนุ่ม เธอสู้อุตส่าห์แอบติดตามเขามาหลายวัน พอสบโอกาสที่ชายหนุ่มไม่ได้ตรงกลับที่พักทำให้เธอมีความหวังและในที่สุดเธอก็ตามเขามาที่นั่นได้ นั่นต่อให้ชนาวิณทำหมางเมินแค่ไหนเธอก็จะไม่ถอยง่ายๆ

“มันจบแล้วไอริน จริงๆ ความสัมพันธ์ของเรานั้นก็ไม่เคยมีอะไรมากไปกว่าความพึงพอใจทั้งสองฝ่ายตั้งแต่ต้น คุณก็น่าจะรู้ แต่ไหนๆ คุณก็ลงทุนตามผมมาถึงที่นี่ ผมจะให้โอกาสคุณได้พูดก็แล้วกัน เชิญ”

ชนาวิณถอนหายใจอย่างเบือหน่าย ความสนใจของเขายังอยู่

ที่แก้วเครื่องดื่มสีอำพันในมือ

“รินอยากคุยกับคุณสองคนค่ะ”

ไอรินมองหน้าทุกคนบนโต๊ะ พี่ระพลกับเมธีนั่งฟังโซฟาด้วยท่าทางสบายๆ ไม่มีใครให้ความสนใจเธอกับชนาวินเท่าใดนัก แต่หญิงสาวอีกหนึ่งที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาเพราะเจ้าตัวก็อยู่ในวงการนางแบบเหมือนกับเธอ เพียงยังไม่เคยทำงานด้วยกันเท่านั้น ไอรินเกิดความรู้สึกอับอายกับสายตาเหมือนเยาะหยันของอีกฝ่าย

“คุณมีแค่โอกาสนี้เท่านั้น ถ้าจะพูดก็พูดตรงนี้ แต่ถ้าไม่ก็กลับไปซะ แต่ผมคงต้องบอกคุณก่อนนะว่า ไม่ว่าสิ่งที่คุณจะพูดเป็นเรื่องอะไร ก็ไม่สามารถเปลี่ยนใจผมได้หรอก แล้วถ้าวันนี้คุณพูดหมดทุกอย่างก็เลิกยุ่งกับผมซะ”

“วิน ทำไมคุณถึงได้ใจร้ายแบบนี้คะ”

“ถูกใจแก่ใหม่เพื่อน”

“อ้อ ถูกใจมากเลย แก่เก่งมากอ้อ ฉันชอบนะ”

ปารีชาตมองสำรวจรอบๆ สถานที่ที่เธอและอ้ออารีกำลังจะเปิดทำธุรกิจร่วมกันตามความฝัน ก็คือร้านเบเกอรี่และเครื่องดื่ม หญิงสาวเอ่ยปากชมตามที่คิด ปารีชาตชอบสีขาและสีฟ้าน้ำทะเล ส่วนอ้ออารีนั้นชอบสีเขียวกับสีชมพู ดังนั้นสไตล์การตกแต่งร้านจึงเป็นโทนสีที่ทั้งคู่ชอบ

ปารีชาตกับอ้ออารีเป็นเพื่อนสนิทกัน เรียนที่เดียวกัน เพียงแต่หลังเรียนจบอ้ออารีเดินทางกลับเมืองไทยก่อน ส่วนปารีชาตนั้นอยู่ต่ออีกหนึ่งปีเพื่อเรียนทำเบเกอรี่กับเจ้าของร้านเบเกอรี่ที่หญิงสาวเคยทำงานด้วยตอนเรียน รวมทั้งอยากเก็บเงินต่ออีกสักหน่อยเพื่อที่จะไม่ต้องรบกวนมารดามากนัก ในขณะที่เธอยังอยู่ที่อเมริกา อ้ออารีก็หาข้อมูลและหาทำเล รวมทั้งศึกษาการตลาดที่เมืองไทยไปด้วย

ครอบครัวของเอื้ออารีนั้นค่อนข้างมีฐานะ เธอเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวที่บ้าน ธุรกิจครอบครัวก็มีพี่ชายสองคนดูแลอยู่ การที่หญิงสาวออกมาทำธุรกิจของตัวเองจึงไม่มีปัญหาอะไร ครอบครัวของเธอสนับสนุนด้วยซ้ำ และที่ดินที่หังคูได้มาทำร้านเบเกอรี่นั้นก็เป็นที่ของครอบครัวเอื้ออารี ฝ่ายนั้นยินดีไม่คิดค่าเช่าด้วยซ้ำ แต่ปารีชาตก็รู้สึกเกรงใจ เธอปฏิเสธและยืนยันจ่ายเป็นค่าเช่าทำให้บิดามารดาของเอื้ออารีต้องยอมตามใจ และพวกท่านก็ค่อนข้างเอ็นดูปารีชาตมากด้วย

แม้ว่าความคิดที่จะทำร้านเบเกอรี่จะมีมานานแล้ว แต่เธอก็ยังต้องหาทุนอีกมาก จนเมื่อหกเดือนก่อนที่จะกลับเมืองไทย หญิงสาวจึงปรึกษากับเอื้ออารีว่าอยากเริ่มต้นโครงการที่วางไว้สักที เพื่อนสาวจึงตอบรับและยินดีที่จะลงมือทำร้านรอ กว่าปารีชาตจะกลับมาตัวร้านก็เสร็จเรียบร้อย เหลือแค่เครื่องอบขนม เครื่องชงกาแฟและเครื่องตีมต่างๆ ที่เอื้ออารีรอปารีชาตมาเลือกหาด้วยกัน

“โตะแก้อีกก็น่ารักดี แล้วของตกแต่งพวกนี้แกไปหามาจากไหน อย่าบอกนะว่าชนมาจากบ้านด้วย”

ปารีชาตเห็นของตกแต่งกระจุกกระจิกชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วเปิดยิ้มกว้าง เพื่อนสนิทของเธอชอบมากเลยละแนวนี้ เห็นเป็นไม่ได้ ใ้พวกตูกตาเซรามิกรูปทรงต่างๆ ทั้งสัตว์และตัวการ์ตูน เอื้ออารียิ้มกว้างขึ้นอีกพร้อมทั้งพยักหน้ารับ

“แต่ไม่ใช่ทั้งหมดหรอกนะ ฉันไปหาซื้อตามตลาดนัดทั่วๆ ไปนี่แหละ”

หญิงสาวรีบอธิบายเพราะรู้ว่าอาจโดนปารีชาตบ่นเรื่องงบประมาณที่ใช้จ่ายไป เพื่อนสาวคนสวยของเธอต้องต่อว่าแน่หากรู้ว่าหลายสิ่งหลายอย่างทั้งคุณพ่อคุณแม่และพี่ชายของเธอต่างซื้อมาฝากเยาะเย้ยไปหมด เธอต้องส่งใบเสร็จเวลาซื้อของไปให้ปารีชาตดูทุกเดือน ไม่เช่นนั้นสาวเจ้าก็จะอนไม่ยอมคุยด้วย แต่เอื้ออารีคงลืมไปแล้วว่าปารีชาตนั้น

ความจำดีแค่ไหน เมื่อไรที่เพื่อนสาวรื้อใบเสร็จต่างๆ มาดูและเห็นว่าไม่ตรงกับวัสดุหรือสิ่งของที่มี เอื้ออารีคงต้องอธิบายยาว

“รู้ใช่ไหมว่าฉันไม่อยากเอาเบรียบแก ที่ผ่านมานั้นก็ปล่อยให้แกทำอยู่คนเดียวตั้งหลายเดือน”

ปารีชาตไม่ได้เข้ามาดูที่ร้านเป็นเวลาสี่วัน หลังจากไปเจอคุณป้าแพรวดาวมาแล้ว ถัดมาอีกวันเธอก็พาปานวาดผู้เป็นมารดาไปปฏิบัติธรรมที่วัดที่เก็บอัลฐิของกำพลผู้เป็นบิดาเป็นเวลาสามวัน วันนี้หญิงสาวจึงได้เข้ามาที่ร้าน และได้เห็นว่าเพื่อนรักของเธอตกแต่งเรียบร้อยจนเกือบเสร็จแล้ว

“รู้น่า แกนะคิดมาก วันนี้เราไปซื้อเครื่องทำกาแฟเครื่องทำขนมกัน จัณฑ์ตาเอาไว้แล้ว ส่วนภาชนะฉันก็ดูไว้หลายๆ ที่ ไว้ค่อยเลือกกันอีกที ดีไหม”

“ก็ดีเหมือนกัน”

ปารีชาตเห็นด้วยกับเอื้ออารี จากนั้นห้าชั่วโมงถัดมาเครื่องชงกาแฟและเครื่องอบขนมของทั้งคู่ก็มาส่งและติดตั้งเรียบร้อย เอื้ออารีฉีกยิ้มกว้างอย่างพอกพอกใจ แต่พอหันไปเจอแวตตาจับผิดของปารีชาตรอยยิ้มนั้นก็เจือปนลง

“อะไร มองหน้าฉันแบบนี้ทำไม”

“ราคามันถูกเกินไปหรือเปล่าเอื้อ”

“เอ๊ยแก แต่ของเขายังดีๆ อยู่เลย รุ่นใหม่ด้วย” เอื้ออารีแสวงทำหน้าตาตื่น ปารีชาตลอบถอนหายใจ

“เอื้อ แกรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร อย่ามาเนียน” ปารีชาตยื่นกอดอกจ้องหน้าเพื่อนตาไม่กะพริบ

“โอ้ อย่าคิดมากสิป้า คิดเสียว่าเราไปอุดหนุนร้านอาฉันก็แล้วกัน”

เอื้ออารีอ้อมแอ้มตอบกลับไป ร้านขายอุปกรณ์อบขนมเคັกับ

เครื่องชงกาแฟก็เป็นร้านของคุณอาของเอื้ออารีเอง ดังนั้นราคาที่ได้
จึงเป็นราคาที่ลดห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ลดเยอะมากจนปารีชาตกใจ

“เกรงใจท่านแม่เลย”

“เอาน่าๆ ไหนๆ ก็ได้มาแล้ว ตอนนี้ก็เริ่มเย็นแล้วด้วย เรา
กลับบ้านกันก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ต้องไปหาซื้อของอีกเยอะ”

เอื้ออารีรีบตัดบทชวนอีกฝ่ายกลับบ้าน หญิงสาวเป็นคนขับรถ
ไปส่งปารีชา เพราะเพื่อนสาวไม่ได้ขับรถมา

“ขอบใจนะ”

ปารีชาตกกล่าวขอบคุณเพื่อนที่มาส่ง พอหญิงสาวก้าวลงจากรถ
เอื้ออารีก็ย้ำถึงการนัดหมายของวันพรุ่งนี้

“อ้อ พรุ่งนี้สิบโมงมารับนะ”

“จ๊ะ”

ปารีชาตมองตามรถของเพื่อนจนลับตาแล้วก็เปิดประตูเข้าบ้านไป
บ้านเดี่ยวชั้นเดียวขนาดไม่ใหญ่มาก เป็นบ้านที่ซื้อมาด้วยน้ำพักน้ำแรง
ของบิดา พ่อของเธอชอบปลูกต้นไม้ รอบๆ บ้านจึงเต็มไปด้วยความ
ร่มรื่นเย็นสบาย แม้ว่าคนเป็นพ่อจะจากไปหลายปีแล้ว แต่ความทรงจำ
เกี่ยวกับท่านไม่เคยจางหายไปจากหัวใจเธอและแม่เลย กำพลเสียชีวิต
จากอุบัติเหตุ เงินประกันต่างๆ ที่คนเป็นพ่อทำไว้ทำให้ปารีชาพบกับมารดา
ไม่ต้องพบเจอกับความลำบากและสามารถอยู่ได้อย่างสุขสบายหาก
ไม่ฟุ่มเฟือยจนเกินไป

“คุณป้า กลับมาแล้วเหรอคะ”

“พี่ลีนจี่ แม่ล่ะคะ”

ปารีชาส่งยิ้มให้กับลีนจี่แม่บ้านสาวประเภทสอง รูปร่างสูงใหญ่
ผิวคล้ำ และชอบใส่เสื้อผ้าสีสันทันสมัยตา เจ้าตัวเดินเร็วๆ เข้ามาหา
พร้อมกับฉีกยิ้มกว้าง

“คุณป้าอยู่ที่สวนหลังบ้านค่ะ คุณป้าจะไปหาคุณป้าหรือเปล่าคะ

“เดี๋ยวพี่ลีนจ้เอาจระเป่าไปเก็บในบ้านให้ค่ะ”

“ฝากด้วยนะคะ อ้อ บ้านมีผลไม้มาด้วยค่ะ พี่ลีนจ้”

“เดี๋ยวพี่จัดการเองค่ะ”

“ขอบคุณนะคะ”

เมื่อส่งทุกอย่างที่ถืออยู่ไปให้ลีนจ้เสร็จ ปารีชาตก็ปลีกตัวเดินไปด้านหลังของตัวบ้าน หญิงสาวยิ้มน้อยๆ กับภาพที่เห็น มารดาของเธอ กำลังก้มเก็บผักในสวน ใบหน้าของท่านเต็มไปด้วยความสุขกับสิ่งที่ทำ ผักหลายชนิดที่แม่มักปลูกเอาไว้ช่วยให้ครอบครัวของเธอไม่ค่อยได้ออกไปตลาดบ่อยนัก ท่านเป็นคนประหยัดแต่ก็ไม่ได้ซีเหี้ยม แม่แค่ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงและบริหารเงินเป็นเท่านั้น

“แม่ค่ะ”

เสียงหวานใสเอ่ยเรียกคนเป็นแม่ ปานวาดเงยขึ้นส่งยิ้มให้บุตรสาวที่กำลังเดินเข้ามาหาเธอ ปารีชาตเอื้อมมือมาจับตะกร้าผักในมือของปานวาดไปถือไว้เสียเอง จากนั้นปานวาดก็พาปารีชาตเดินออกจากสวนเพื่อกลับเข้าบ้านเมื่อเธอได้ผักที่ต้องการครบแล้ว ปารีชาตอาสา นำผักไปให้ลีนจ้ที่กำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว จากนั้นก็กลับมานั่งคุยกับมารดาที่ห้องนั่งเล่น

“ที่ร้านเป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ”

ปานวาดถามอย่างสนใจ ช่วงที่ปารีชาตยังไม่กลับจากต่างประเทศ เธอก็แวะไปที่ร้านเพื่อช่วยเอื้ออารีดูแลเรื่องต่างๆ แทนบุตรสาวเป็นประจำ แต่เมื่อปารีชาตกลับมาเจ้าตัวก็ไปที่ร้านด้วยตัวเอง

“ตัวร้านเสร็จหมดแล้วค่ะ เหลือแค่ซื้อพวกภาชนะสำหรับที่ใช้ในร้านค่ะแม่ พวกตู้เย็นตู้แช่ เครื่องอบขนมแล้วก็เครื่องทำกาแฟก็ครบหมดแล้ว ส่วนวัตถุดิบอื่นๆ บันคิดว่าหาซื้อได้ไม่ยากหรอกค่ะ ลังอ่อนโลนนี่ไปแล้วบางส่วนก็มี”

“อ้อ น่าจะทันวันเปิดสินะ”

ปานวาดคิดทบทวนถึงฤกษ์เปิดร้านที่ได้มาจากหลวงตาที่วัด
เมื่อวาน ท่านเมตตาดูฤกษ์ยามดีให้เมื่อทราบว่าเป็นปารีสชาติมีโครงการ
ทำธุรกิจค้าขาย ซึ่งก็เหลือเวลาสิบวันเท่านั้น

“ทันแน่นอนค่ะแม่” ปารีชาติตอบอย่างมั่นใจ

“แล้วพนักงานล่ะลูก ได้หรือยัง” ปานวาดยังไม่หมดเรื่องห่วง

“ป็นติดประกาศที่หน้าร้านและที่เพจร้านแล้วค่ะ รับอีกแค่
คนเดียวค่ะแม่ อีกคนได้แล้ว เดี่ยวรอวันไปซื้อของได้ครบก่อนก็จะ
เริ่มสอนทำเครื่องดื่ม ส่วนเรื่องการตลาดยายเอื้อเป็นคนจัดการค่ะ
เขาถนัดมากเรื่องนี้”

เอื้ออารีเก่งการตลาด เรื่องโปรโมตร้านปารีชาติจึงให้เป็นหน้าที่
ของเพื่อน ส่วนเธอนั้นมีหน้าที่ทำขนมและเครื่องดื่ม ซึ่งเธอก็ถนัด
เพราะตั้งใจเรียนเพิ่มเติมทางด้านนี้โดยเฉพาะ หากได้พนักงานมา
ก็สอนแค่การทำเครื่องดื่มเท่านั้น ซึ่งช่วงแรกๆ อาจต้องทำเองไปก่อน

ปานวาดพยักหน้าพร้อมทั้งมองบุตรสาวอย่างภูมิใจ ปารีชาติ
เป็นเด็กดีมาตลอดและไม่เคยทำให้เธอต้องทุกข์ใจเลยสักครั้ง จะมีก็แค่
ความห่วงใยซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ ยิ่งเมื่อตอนที่เจ้าตัวขอไปเรียนต่อ
ต่างประเทศนั้น ปานวาดคิดกังวลจนนอนไม่หลับตั้งหลายคืน กว่าจะ
ทำใจได้และยินยอมให้คนเป็นลูกโบยบินออกจากอก ความกังวลของ
ปานวาดคลายลงเมื่อรู้ว่าบุตรสาวไม่ได้ไปอยู่เพียงลำพัง แต่มีเพื่อนสนิท
อย่างเอื้ออารีไปด้วย ทั้งคู่เรียนและพักที่เดียวกัน และที่พักก็เป็น
บ้านญาติของเอื้ออารีด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ปารีชาติอยู่ต่างประเทศ หญิงสาวไม่ได้ขอเงิน
จากมารดาเพิ่มนอกจากเงินค่าเทอมเท่านั้น ค่าอยู่ค่ากินปารีชาติ
เป็นคนหาด้วยตัวเอง เธอทำงานพิเศษเพื่อหารายได้และอยากרבว
ครอบครัวให้หน่อยที่สุด แม้กระทั่งเวลาปิดภาคเรียนปารีชาติจะกลับ
เมืองไทยแค่สองสัปดาห์เท่านั้น นอกจากนั้นเธอก็ทำงานตลอด เรื่องเรียน

เธอเต็มที่ เรื่องงานหญิงสาวก็ไม่เคยบกพร่องเช่นเดียวกัน

“แม่ภูมิใจในตัวลูกมากจริงๆ ถ้าพ่ออยู่พ่อก็คงจะคิดเหมือนกันกับแม่”

ปานวาดลูบศีรษะของบุตรสาวอย่างรักใคร่ บุตรสาวของเธอโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นและก็สวยมากด้วย ใบหน้ารูปหัวใจ คิ้วเรียว ดวงตากกลมโต จมูกโด่งพองามริมฝีปากเล็กแต่อวบอิม ใบหน้าฉ่ำวาวเนียนเจ้าตัวแคแต่งหน้าอ่อนๆ เพื่อไม่ให้ดูจืดชืด ผสมสีคาราเมลยาวสลวยถูกปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง

“ปันจะไม่ทำให้แม่ต้องผิดหวังค่ะ”

“อย่าคาดหวังสูงเข้าใจไหมลูก เศรษฐกิจทุกวันนี้ไม่ค่อยจะดีนัก ลูกต้องเข้าใจไว้บ้าง แต่ยังไงแม่ก็ขออวยพรให้หนูประสบความสำเร็จนะจ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะแม่”

ปารีชาตักมัลลภกราบมารดาที่ตักของท่าน น้ำตาซึมกับคำอวยพรถึงจะได้รับอยู่บ่อยๆ แต่เธอก็ซาบซึ้งเสมอ

“เออ แม่คะ ปันอยากเชิญคุณลุงกับคุณป้าเป็นประธานเปิดร้านแม่ว่าดีไหมคะ”

“ก็ดีนะลูก คุณลุงท่านเป็นนักธุรกิจที่เก่ง และก็เป็นผู้อุปถัมภ์ที่สุดของเรา แล้วหนูเอื้ออะไรไป” ปานวาดเห็นด้วย แต่ก็ยังเกรงใจฝั่งของเอื้ออารีอยู่

“คุณพ่อกับคุณแม่ของเอื้อก็มาค่ะ เป็นประธานร่วมกัน เอื้อโอเค นะคะ ปันคุยแล้ว มันเดี๋ยวอีกสองสามวันปันจะไปเชิญพวกท่านที่บ้านค่ะ แม่ไปด้วยนะคะ” ปานวาดพยักหน้ายิ้มน้อยๆ

“คุณปานคะ ตั้งใจเถอะเลยไหมคะ”

ลินจี่เดินเข้ามาสอบถามเจ้านายทั้งสองเพราะได้เวลาอาหารเย็นแล้ว แต่ก็ต้องถามก่อน เพื่อทั้งคู่ยังคุยกันไม่เสร็จ ลินจี่ทำงานที่บ้าน

หลังนี้มาหลายปีตั้งแต่ที่กำพลยังมีชีวิตอยู่ เธอรู้สึกที่ตัวเองช่างโชคดีนัก เพราะทุกคนในบ้านหลังนี้ต่างก็มีเมตตา ไม่ทอดทิ้งกันรับใช้และยังมีน้ำใจกับเธอมาก อย่างปรีชาตเองทุกครั้งทีกลับมาเยี่ยมบ้าน เจ้าตัวก็จะมีของมาฝากเธอด้วยตลอด ทั้งสวยทั้งจิตใจดี นางฟ้าของลินนี่ต้องคนนี่เท่านั้น

“ตั้งโต๊ะได้เลยจ๊ะ ไปลูก กินข้าวกัน”

“ค่ะแม่”

๗ หนึ่งวันต่อมา

“บ้านขอบคุณคุณลุงกับคุณป้ามากนะคะที่เมตตาบ้าน แต่ว่าคุณลุงกับคุณป้าว่างจริงๆ ไข่ไหมคะ”

ปรีชาตอดกังวลไม่ได้ กลัวว่าจะเป็นการรบกวนท่านทั้งสองคน ชะนัชชัย แพรวดาวและปานวาดมองหน้ากันยิ้ม ๆ ก่อนที่แพรวดาวจะเป็นคนยื่นมือไปลูบศีรษะของปรีชาตเบา ๆ อย่างเอ็นดู

“ไม่รบกวนหรอกจ้ะลูก ป้ากับคุณลุงของหนูไม่ได้ไปไหนอยู่แล้ว อย่างที่รู้ๆ กันว่างานที่บริษัทพี่วินเขาเป็นคนดูแลทั้งหมด คุณลุงก็เลยว่าง ป้ายินดีกับหนูจริงๆ เลยลูก ดีใจด้วยนะแม่ป่าน” ปานวาดยิ้มรับกับคำชมของคุณแพรวดาว

“จริงอย่างที่ป้าดาวเขาพูดนั่นแหละหนูบ้าน แม่ป่านคงจะภูมิใจ น่าตุลีนะมีลูกสาวเก่งแบบนี้ ลุงกับป้าขออวยพรล่วงหน้าเลยดีกว่า ขอให้กิจการของหนูเจริญรุ่งเรืองขายดีขายดีนะลูก ถ้ามีอะไรให้ลุงกับป้าช่วยก็บอกได้เสมอ ลุงกับป้ายินดีช่วยเต็มที่เลย”

“ใช่จ้ะ อ้อ แล้วนี่ร้านอยู่แถวไหนเธอจ้ะ”

“ขอบพระคุณค่ะคุณลุงคุณป้า ร้านของบ้านอยู่แถว...เป็นที่ของครอบครัวเอื้อเขาค่ะ”

ปรีชาตพนมมือไหว้ขอบคุณท่านทั้งสองอย่างซาบซึ้งก่อนจะ

ตอบคำถามของท่าน ก่อนหน้านั้นเธอได้เล่าให้ท่านฟังแล้วว่าตัวเอง
ลงทุนกับเพื่อนที่ชื่อเอื้ออารี

“เอ๊ะ ร้านหมูปั่นอยู่ใกล้ๆ กับตึกสูงๆ สีฟ้าเทาหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ น่าจะห่างกันแค่ไม่ถึงสองร้อยเมตรนะคะ คุณป้าเคยไป
แถวนั้นใช่ไหมคะ” ปารีชาตอบด้วยรอยยิ้มก่อนถามกลับไป

“คุณป้าต้องเคยไปสิลูก ก็ตึกที่ว่่านั้นเป็นบริษัทของคุณลุงนี่ล่ะ”

ปานวาดเป็นคนตอบคำถามแทนแพรวดาว ซึ่งคำตอบนั้นเป็นเหตุ
ให้ปารีชาทราบดีใจสะดุด หญิงสาวมองหน้าคนเป็นแม่หนึ่ง ก่อนจะค่อย
หันไปมองยังแพรวดาวและชนะชัย ทั้งคู่ยิ้มให้และพยักหน้ายืนยัน

“นี่แม่ปานไม่ได้บอกหมูปั่นหรือว่าที่นั่นพ่อเขาก็เคยทำงานอยู่”

ชนะชัยเอ่ยถามเพิ่มเติม เมื่อครั้งที่กำพลทำงานกับตนนั้น เขา
ไม่เคยพบบุตรสาวไปทำงานด้วย เป็นไปได้ที่ปารีชาจะไม่รู้จักที่ทำงาน
ของพ่อ ปานวาดส่ายหน้ายิ้มน้อยๆ

ปารีชาหันหน้าเจื่อน หัวใจเต้นรัวแต่พยายามตั้งสติและกลบเกลื่อน
ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นเล็กๆ ด้วยรอยยิ้ม แม้จะเพียงเล็กน้อย ทุกคน
ก็ยังได้เห็นปฏิกิริยาที่หญิงสาวแสดงออก

“ดิฉันไม่ได้บอกลูกเองค่ะ”

ปานวาดกล่าวเบาๆ พร้อมกับเสมองบุตรสาวแว่บหนึ่ง ทั้งคู่อยู่
คุยต่ออีกพักหนึ่งก่อนจะขอตัวกลับบ้าน

“ไม่อยู่กินข้าวเย็นกับป้าก่อนหรือลูก อุตสาห์มาแล้ว”

แพรวดาวยังคงไม่ยอมให้ปารีชาตกลับ เพราะดูเวลาแล้วชานวิน
กำลังจะกลับบ้านเหมือนกัน ยอมรับว่าเธอยังหวังอยู่สำหรับเรื่องของ
หญิงสาวตรงหน้ากับบุตรชายสุดที่รัก

“ไว้โอกาสหน้านะคะ วันนี้เป็นรบกวนทั้งคุณลุงกับคุณป้ามากแล้ว”

แพรวดาวหันไปมองสบตากับคนเป็นสามีแล้วยิ้มบางๆ ให้แก่กัน
แพรวดาวออกไปส่งปารีชาถึงหน้าบันได้บ้าน หญิงสาวพนมมือไหว้

กล่าวลาและเดินไปยังรถที่จอดอยู่ในโรงรถ

“แม่ปาน รู้ไหมว่าฉันยังหวังอยู่นะ ยิ่งเห็นยิ่งคิด ถึงจะรู้สึกผิดที่เป็นแรงผลักดันให้ลูกสาวของเธอต้องจากบ้านไปตั้งห้าปีก็ตามเถอะ” แพรวดาวมองตามปารีชาต ก่อนจะหันมาพูดกับปานวาดที่ยังยืนอยู่ข้างๆ

“คุณดาวอย่ารู้สึกผิดเลยล่ะ หากคุณดาวคิดว่ามีส่วนทำให้ยายป้านต้องจากไปไกลบ้าน ก็คิดเสียว่า ที่ลูกสาวดิฉันมีทุกวันนี้ได้ก็เพราะคุณดาวเถอะนะคะ ส่วนเรื่องที่คุณดาวหวังก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของบุญเพล้นนิวาสติดีกว่าค่ะ”

ปานวาดตอบกลับอย่างเข้าใจ แต่ทุกวันนี้ครอบครัวเทวอักษรยังคงเมตตาและไม่เคยทอดทิ้งครอบครัวของเธอ ขนาดว่าสามีของเธอเสียชีวิตไปตั้งหลายปี คุณชนะช่วยกับคุณแพรวดาวก็ยังไปมาหาสู่อยู่เรื่อยๆ เพียงเท่านี้ปานวาดก็ซึ่งใจมากแล้ว การที่จะให้ปารีชาตเกี่ยวต่องเป็นสะใภ้เธอคงไม่กล้าหวัง เรื่องเมื่อห้าปีก่อนเธอก็รู้เพราะแพรวดาวมาพูดคุยกุญชรรวมทั้งขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น ปานวาดก็เข้าใจ จึงไม่คิดโกรธเคืองใดๆ

“ฉันจะพยายามก็แล้วกันนะ ไปเถอะ หนูป้านมาแล้ว”

แพรวดาวคิดตามและพยักหน้าช้าๆ ก่อนจะหันไปเห็นปารีชาตขับรถมาจอดรับปานวาดที่หน้าบ้านได้ เจ้าตัวลดกระจกรถลงและส่งยิ้มหวานมาให้อย่างน่ารัก พอปานวาดขึ้นรถเสร็จปารีชาตก็ออกรถ แพรวดาวยิ้มตอบและมองตามรถของทั้งคู่เคลื่อนออกไปก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในตัวบ้าน

จังหวะที่รถของปารีชาตกำลังจะเลี้ยวพ้นประตูบ้าน ก็ปรากฏรถยนต์คู่กายของชนาวิณขับตรงมาและชะลอจอด ชายหนุ่มเจ้าของรถที่นั่งอยู่ด้านในขมวดคิ้วมองตามรถคันที่ออกมาจากบ้านของตนอย่างสงสัย ไม่ใช่ไม่รู้ว่ารถใคร แต่ที่สงสัยก็เพราะว่าคนที่อยู่ฝั่งคนขับนั้นหาใช่ปานวาดหรือคนรับใช้ที่เขาเคยเห็น ชนาวิณมองไม่ชัดเท่าไร ชายหนุ่ม

บัดความสงสัยทั้งและขับรถเข้าบ้านไปทันที

“หนูบินกับแม่ปานกลับแล้วเหรอคุณ”

“ค่ะ เป็นไงบ้างคะคุณ หนูบินสวยน่ารักอย่างที่ฉันว่าไหม”

“อ้อ ดูโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก วางตัวก็ดีนะ”

“คุณพ่อคุณแม่หมายถึงใครหรือครับ ใช้คนที่เพิ่งออกจากบ้าน
เราไปหรือเปล่า”

เสียงนุ่มนวลของบุตรชายดังมาจากหน้าประตูหน้าต่างนั่งเล่น ทำให้
สองสามีภรรยาต้องหันไปมองอย่างแปลกใจ ก่อนจะค่อยๆ หันกลับมา
สบตากันอย่างมีความหมาย จนคนเป็นลูกอดสงสัยไม่ได้

“วันนี้ทำไมกลับไวละตาวิน” ชนะชัยเป็นคนเอ่ยถาม

“น่าจะไวกว่านี้อีกสักสิบนาที” แพรวดาวพึมพำออกมาเบาๆ

“คุณแม่ว่าอะไรนะครับ”

เห็นท่าทางแปลกๆ ของมารดา ชนะวินจึงนึกไปถึงบทสนทนา
ของบิดามารดาเมื่อสักครู่

“เปล่าจ๊ะ แม่นึกว่าวันนี้ลูกจะกลับคำกว่านี้เท่านั้นเอง”

“ก็ผมบอกคุณพ่อกับคุณแม่แล้วนี่ครับว่าคืนนี้ผมจะบินไปอเมริกา
จริงสิครับ เมื่อที่ผมเห็นรถของอาปानวาดออกจากบ้านเรา มาทำอะไร
หรือครับ”

แพรวดาวมองมาที่บุตรชายด้วยสายตาวาววับ ก่อนจะถอนหายใจ
ทิ้งไปเบาๆ เมื่อฟังจบประโยค เธอนึกว่าชนะวินจะเห็นปารีสาดชะอีก

“อาปานเขามาธุระนะลูก มากับหนูบิน”

ชื่อนี้ทำให้ชนะวินหัวใจกระตุกเล็กน้อย ย้ำว่าแค่เล็กน้อยเท่านั้น
ชายหนุ่มปรายตามองคนเป็นแม่ก่อนจะพยักหน้ารับรู้และทำเป็นเหมือน
ไม่สนใจ

“หนูบินกลับมาแล้ว และก็ลงทุนกับเพื่อนกำลังจะเปิดกิจการ
ร้านเบเกอรี่กับเครื่องดื่ม วันนี้เธอเลยมาเชิญพ่อกับแม่ไปเป็นประธาน

เปิดร้านนะจ๊ะ อยู่ใกล้ๆ กับบริษัทเราด้วยนะ น่องโตขึ้นเยอะ และ
ยังสวยมากด้วย...”

“เธอครับ ผมขอไปเตรียมตัวก่อนนะครับคุณพ่อคุณแม่ เดี่ยว
จะลงมากินมื้อเย็นด้วย” ชนาวินเอ่ยขอตัวเมื่อเริ่มรับรู้ถึงความหมาย
ในประโยคบอกเล่าของมารดา

“ตาวิน เดี่ยวสิ..”

“คุณ”

ชนะชัยส่ายหน้าห้ามปราม แพรวดาวเลยต้องหยุดทุกคำพูด
เธอได้แต่มองตามหลังลูกชายที่เดินขึ้นห้องไป

ชนาวินกลับขึ้นมาบนห้องก็จัดเตรียมเสื้อผ้า ซึ่งก็เลือกไปแค่
ไม่กี่ชุดเพราะเขาไปแค่สามวันเท่านั้น เมื่อเตรียมทุกอย่างเสร็จเขา
ก็ทรุดกายลงนั่งที่ขอบเตียง คำพูดของมารดาผุดขึ้นมาในหัว เรื่องของ
ปารีชาต ผู้หญิงที่เขาเคยปฏิเสธที่จะหมั้นด้วย การที่แม่ของเขาเจาะจง
พูดถึงปารีชาตนั้นทำให้ชนาวินคาดเดาความคิดของท่านได้ไม่ยาก แม่
ยังคงคาดหวังการหมั้นหมายระหว่างเขากับเด็กคนนั้นนั่นแหละ ความหวัง
ช่างฝังใจเหลือเกิน ชายหนุ่มเริ่มครุ่นคิดและสงสัยว่าปารีชาตมีอะไรดี
นักหนา มารดาเขาถึงได้ปักใจไม่เลือนลี้ม

ห้าปีก่อน

ชนาวินนั่งอยู่ที่โซฟาในห้องนั่งเล่นด้วยใบหน้าบึ้งตึง และไม่สบอารมณ์อย่างรุนแรง เพราะที่ต้องมาปฏิเสธความต้องการของมารดาซ้ำๆ ซากๆ กับเรื่องเดิมๆ ที่ทำนไม่ยอมเข้าใจ

“พอสักทีเถอะครับแม่ ผมตอบเรื่องนี้มาหลายครั้งแล้วว่าผมไม่หมั้น ยังไงก็ไม่ แม่เลิกยึดเยียดเด็กคนนั้นให้ผมสักที”

“แม่ก็แค่อยากหมั้น จับจองน้องไว้ก่อน ใช่ว่าจะให้แต่งงานนี้พรุ่งนี้ซะเมื่อไร” แพรวดาวมองค้อนบุตรชาย

“รู้อะไรใหม่ครับ ตอนแรกผมก็แค่เฉยๆ นะ แต่ตอนนี้ผมเริ่มจะเกลียดปาริชาตเข้าไปทุกที แม่คุยเรื่องนี้กับเขาหรือยังครับ”

“ยัง ก็แม่อยากคุยกับเราให้รู้เรื่องก่อน น้องกับอาปานยังไม่รู้เรื่องหรอก วินจะเกลียดและมาอคติกับน้องไม่ได้นะ”

คนเป็นแม่ครุ่นคิดก่อนจะตอบคำถามของลูกชาย เธอคุยกับเขา

หลายรอบแล้ว แต่ยังไม่ได้ไปคุยกับปานวาดและปารีชาตเลย ชนาวิน
ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย

“ถ้าการที่ผมยังไม่ได้คบใครจริงๆ จังๆ ทำให้แม่คิดจับผมหมั้น
ละก็ ผมบอกแม่ก็ได้ว่าผมมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

“ใคร?” แพรวดาวจ้องหน้าลูกชายอย่างจับผิด

“เธอชื่อริต้า เป็นญาติเพื่อนผมเอง เป็นญาติของนายพล แม่เอง
ก็เคยเจอ เธอเคยมาที่นี่กับนายพลตั้งหลายครั้ง อีกสองปีถ้าริต้า
เรียนจบกลับมา ผมจะขอเธอเป็นแฟนครับ”

“ญาติของตาพลนั่นหรือ วินไม่ได้สร้างเรื่องเพียงเพื่อจะปฏิเสธ
หนูปັນหรือไม่ใช่ไหม” แพรวดาวพึมพำ พอจะนึกภาพออกว่าริต้าเป็นใคร

“ปารีชาตไม่ได้มีความสำคัญถึงขนาดที่ผมต้องป็นเรื่องโกหก
คุณแม่หรือกันนะครับ ที่ผมปฏิเสธเพราะผมวางแผนเกี่ยวกับริต้าเอาไว้
แล้วต่างหาก ฉะนั้นคุณแม่เลิกล้มความตั้งใจเสียเถอะครับ ก่อนที่ผม
จะเกลียดเขาจริงๆ”

“วิน”

“คุณป้าคะ”

“หนูปັນ”

เสียงหวานใสของใครคนหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูห้องนั่งเล่น
แพรวดาวและชนาวินหันไปมองพร้อมๆ กัน นี่ก็ครั้งแรกที่ชนาวิน
ได้มองเห็นหน้าปารีชาตชัดๆ หากไม่นับรวมกับตอนที่เธอยังเด็กกว่านี้
แพรวดาวรู้สึกใจหายนิดๆ ไม่คิดว่าปารีชาตจะมาที่บ้านเวลานี้ ได้แต่
หวังว่าเจ้าตัวจะไม่ได้ยืบทสหนทนาของเธอกับชนาวิน ปารีชาตมองสบตา
เฉยชาของชนาวินแค่แวบเดียว ก่อนจะเสมองไปยังแพรวดาวแล้วส่งยิ้ม
บางๆ ไปให้ เธอเดินเข้าหาทั้งคู่พร้อมกับพนมมือกล่าวสวัสดิ์ดีทั้งสองคน

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณป้า สวัสดิ์ดีค่ะพี่วิน”

ปารีชาตชะงักเล็กน้อยเมื่อต้องเอ่ยชื่อชนาวิน เมื่อตัดสินใจลอง

เรียกเขาว่าพี่เหมือนที่เคยเรียกเมื่อยังเด็ก เด็กสาวเห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้ว
นิดๆ ก็รู้สึกใจแป้ว

“บันมารบกวณคุณป้าหรือเปล่าคะ”

ปารีชาตไม่อาจทนสบตากับชนาวินได้ เด็กสาวจึงหันไปพูดกับ
แพรวดาวแทน ได้ยินเสียงที่เบาๆ ทำให้เธอยิ่งเจ็บร้าวในอก

“ไม่เลยลูก หนูมีธุระกับป้าใช่ไหม งั้นเราไปคุยกันในห้องหนังสือ
ดีกว่านะ”

“เดี๋ยวครับ ที่ผมพูดเมื่อกี้ หวังว่าแม่จะยอมรับกับคำตอบของผม
นะครับ”

ชนาวินพูดดักทางมารดาเอาไว้ ชายหนุ่มมองเลยไปยังปารีชาต
เห็นใบหวานซีดเจื่อนไป ทำให้เขามั่นใจว่าปารีชาตได้ยินสิ่งที่เขากับมารดา
คุยกันแน่นอน แพรวดาวมองค้อนบุตรชายก่อนจะจูงมือสาวน้อย
ที่หน้าซีดลงเรื่อยๆ ออกจากห้องรับแขกไป

ติบนาทีแล้วที่ทั้งคู่หายเข้าไปในห้องสมุด ชนาวินกลายเป็นคน
หนึ่งไม่ติด รู้สึกหนักใจกับความคิดของมารดาอยู่บ้าง เขาเดินไปเดินมา
สายตajibจ้องที่ประตูห้องสมุดเป็นระยะๆ สุดท้ายการรอคอยที่เขา
ไม่ยอมรับก็จบลง ปารีชาตเดินออกมาจากห้องนั้นเพียงลำพัง ดวงตา
กลมโตแดงนิดๆ หญิงชะงักเมื่อเห็นว่าเขามองอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาว
เลือกหลบสายตาเขาและเดินออกไปยังประตูบ้าน ไม่รู้อะไรจิตใจให้
ชนาวินก้าวตามไปอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยว บัน ฉันทบอให้หยุด”

คำสั่งจากน้ำเสียงทุ้มแกมดุของชนาวินทำให้ปารีชาตต้องหยุดเดิน
ทั้งที่ตอนแรกเธอไม่คิดจะหยุด เด็กสาวยืนหนึ่งอยู่กับที่แต่ไม่ยอมหัน
กลับมามองคนเรียก ชนาวินกระแทกกลมหายใจอย่างหุดหิด เขาก้าว

ไปยืนยังด้านหน้าปารีสชาติ จ้องมองใบหน้าเนียนใสของเด็กสาวที่เขา
ปฏิเสธการหมั้น ปารีสชาติสูงแค่อกแกร่งของเขาเท่านั้น เจ้าตัวก็มึนงง
ไม่ยอมสบตาด้วย

“เธอเข้าไปพูดอะไรกับคุณแม่ และก่อนหน้านั้นฉันรู้ว่าเธอได้ยื่น
เรื่องที่เราคุยกัน ใช่มั้ย?”

ชนาวิลองถาม ซึ่งปารีสชาติก็พยักหน้ารับ เด็กสาวเม้มปาก
มือน้อยสองข้างกำชายกระโปรงแน่นเพื่อเตือนสติตัวเองให้เข้มแข็งแม่
หัวใจดวงน้อยกำลังเจ็บปวด

“พื้กินมะ...” ปารีสชาติยังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงเข็มก็แทรกขึ้นมา
จนเธอเผลอสะดุ้ง

“ฉันไม่เคยมีน้อง”

ไม่รู้ทำไมอารมณ์หงุดหงิดของชนาวิลจึงไม่ยอมลดลงสักที
ใจสะดุดเล็กน้อยเมื่อเห็นแววตาตัดพ้อน้อยใจของคนตัวเล็กที่เงยหน้า
ขึ้นมามองสบตาด้วยหลังจากเขาพูดประโยคนั้นออกไป ดวงตาและ
จมูกแดงๆ ริมฝีปากสีระริกที่เธอชอบเม้มไว้ ทำให้เขานึกอยากรีบคืน
คำพูดเมื่อสักครู่ของตัวเองนัก ทั้งในใจก็ไหววูบแปลกๆ

“ฉัน...”

“คุณวิล ไม่ต้องห่วงนะคะ อะไรที่คุณไม่อยากให้เกิดมันจะ
ไม่มีวันเกิดขึ้นแน่นอนค่ะ ขออย่างเดียว อย่าเกลียดบ้านเลย”

จบทุกคำพูดที่สามารถพูดได้ในตอนนี้ ปารีสชาติก็เดินเลี้ยว
ออกทางและวิ่งออกไปจากบ้านของเขา

อีกคนไปแล้ว แต่อีกคนยังยืนนิ่งอยู่กับที่ น้ำเสียงสั้นเครือปน
อ้อนอนยังดังก้องในหัว และไหลลงไปกองยังกันขี้ของหัวใจดวงแกร่ง
ยิ่งตอกย้ำให้เขารู้สึกผิดกับคำพูดของตัวเองมากขึ้น เมื่อมารดาบอกว่า
ปารีสชาติมาขอร้องไม่ให้มีการหมั้นเกิดขึ้น เพราะเด็กสาวต้องการแค่
ความเมตตาเอ็นดูจากพี่ชายอย่างชนาวิลเท่านั้น

การพบกันในวันนั้นของชนาวินและปารีชาตเป็นการพบกัน
ครั้งสุดท้ายของทั้งคู่ เพราะจากนั้นไม่นานเขาก็ได้ยื่นพ่อแม่ของเขา
คุยกันว่าปารีชาตไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ทำให้้อาปานวดทั้งห้วง
ทั้งคิดถึง กว่าจะทำใจได้ก็กินานหลายเดือน

ชนาวินรับรู้ข่าวสารพวกนี้เงียบๆ แต่พยายามนิ่งเฉยทั้งที่ในใจ
ก็รู้สึกผิดอยู่มาก ด้วยไม่แน่ใจว่าเขาเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ปารีชาต
ไปเรียนต่อไกลถึงต่างประเทศหรือเปล่า แต่คิดไปคิดมา สิ่งที่เขา
ตัดสินใจมันก็น่าจะถูกต้องแล้ว ในเมื่อเขายังไม่พร้อมที่จะลงหลัก
ปักฐานก็ไม่ควรผูกมัดตัวเองกับใคร อีกอย่างปารีชาตเองก็ยังคงเด็กมาก
อนาคตเธออาจจะเจอใครที่เธอรักและอยากใช้ชีวิตด้วยก็ได้

การหมั้นหมายที่ผู้ใหญ่อยากให้เกิดอาจทำให้เธอลำบากใจและ
อึดอัด เขาต้องการเวลาสำหรับตัวเอง และปารีชาตเองก็ควรได้รับโอกาส
ใช้ชีวิตอิสระเต็มที่เหมือนกัน ความคิดนี้ทำให้ชนาวินสามารถสลัด
ความรู้สึกผิดในใจได้บ้าง งานก็รัดตัวมากขึ้น และวันเวลาที่หมุนผ่านไป
เรื่อยๆ ทำให้ชายหนุ่มลืมนึกเรื่องของปารีชาตไปเสียสนิท

จนกระทั่งวันนี้ที่มารดาของเขาพูดถึงปารีชาตขึ้นมา ความทรงจำ
เรื่องของเธอจึงถูกดึงออกมาฉายชัดอีกครั้ง และที่สำคัญฟังจากน้ำเสียง
ดีอกดีใจของแม่เขาแล้ว ดูเหมือนท่านจะยังหวังเรื่องเดิมๆ อยู่ เขาเอง
ก็ไม่อยากทำให้มารดาผิดหวังหรอก แต่สำหรับเรื่องนี้เขายอมไม่ได้จริงๆ
แม้กระทั่งเรื่องของชริตาหรือริต้า ผู้หญิงที่เขาเคยชอบเมื่อหลายปีก่อน
จนเอาชื่อของเธอมานเป็นช้อออ้างกับมารดา แต่สุดท้ายความสัมพันธ์
ของเขากับชริตาก็เป็นได้แค่พี่น้อง เพราะหญิงสาวมีคนที่เธอรักอยู่แล้ว
แม้จะรู้สึกเสียดายแต่เขาไม่ได้เสียใจ และแม่ของเขา ก็เหมือนจะรับรู้
เรื่องนี้ด้วยตัวท่านเอง

ชนาวินลงมากินมื่อเย็นตามที่บอกเอาไว้ แพรวดาวมองหน้า
บุตรชายเหมือนมีเรื่องพูด แต่สุดท้ายเธอก็เลือกที่จะเงียบ มีเพียง

ชนะชัยที่ชวนชนาวินพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องงาน เมื่อใกล้ถึงเวลาเดินทาง ชนาวินก็เข้ามากล่าวลาชนะชัยและแพรวดาวเหมือนเช่นทุกครั้งที่เขาต้องเดินทาง

“แล้วเมธีล่ะไปกับตาวินด้วยหรือเปล่า”

ชนะชัยเอ่ยถามเมธีที่เพิ่งเดินเข้ามาในบ้าน เมธีทำหน้าที่ขับรถไปส่งชนาวินที่สนามบินในวันนี้ ปกติแล้วเขาต้องเดินทางไปด้วยในฐานะผู้ช่วย

“ไม่ได้ไปรับท่าน คุณวินให้ผมอยู่ดูงานที่นี่แทนครับ”

เมธีกล่าวด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ไม่ใช่แค่ชนาวินที่มีบุญคุณกับเขา บิดามารดาของชนาวินเองก็มีเมตตากับเขาเหมือนกัน

“ทำงานหนักคนเดียวยังไม่พอ ดูลิ เมธีไม่มีกระทั่งเวลาหาแฟนแล้วเนี่ย”

“เอ่อ ผมไม่รับครับคุณผู้หญิง” เมธียิ้มแห้งๆ ให้ความหวังดีของแพรวดาว ชนาวินฟังแล้วยิ้มน้อยๆ

“เดินทางปลอดภัยนะลูก เมธีด้วย ขับรถดีๆ นะจ๊ะ”

น้ำเสียงอ่อนโยนของแพรวดาวกล่าวกับบุตรชายและผู้ช่วยของเขา เธอก็รู้สึกเอ็นดูเมธีไม่น้อย ทั้งเก่งและซื่อสัตย์ สมแล้วที่ชนาวินยกตำแหน่งผู้ช่วยให้ เรื่องที่เธอหวังใยเมธีก็คงเป็นเรื่องเดียวกับชนาวิน ทำงานหนักด้วยกันทั้งคู่ ถึงได้ไม่มีแฟนเป็นตัวแทนกันสักคน

“ครับแม่”

“ขอบคุณครับคุณผู้หญิง”

“เมื่อไรที่ตาวินแต่งงาน เมธีคงจะมีเวลาหาแฟนบ้างนะคะ คุณว่าไหม”

พอชนาวินและเมธีขับรถออกไป แพรวดาวก็หันไปมองสบตากับคนเป็นสามี สายหน้ายิ้มๆ แล้วก็พูดสิ่งที่คิดออกมา

“นั่นสิ”

ชนะชัยก็พยักหน้าเห็นด้วย ชนาวินกับเมธีมีนิสัยคล้ายๆ กัน เลยคบกันได้นาน เรื่องงานชนาวินไวใจเมธีมาก ส่วนเรื่องส่วนตัวเมธี ก็เป็นคนที่น่าสนใจชนาวินมากที่สุด

เมื่อถึงวันเปิดร้าน ชนะชัย แพรวดาว ปานวาด รวมถึงบิดามารดา ของเอื้ออารีก็มาร่วมเป็นประธานเปิดงาน มีการทำบุญเลี้ยงพระ และ ผู้ใหญ่ทุกคนก็ได้กล่าวคำอวยพรแก่ปาริชาติกับเอื้ออารีให้กิจการของ ทั้งคู่ขยายดิบขยายดีและประสบความสำเร็จ พี่ชายของเอื้ออารีเองก็ฝาก ของขวัญมาให้ เค้กและขนมที่ปาริชาติทำถูกนำมาเสิร์ฟให้ทุกคนได้ ลองชิม และเธอยังได้รับคำชมว่าทำได้อร่อยมาก

ส่วนเอื้ออารีก็ถูกชมเรื่องการจ้ดร้านได้น่ารักบรรยากาศน่านั่ง สองสาวยิ้มแก้มแทบปริ ดีใจที่ร้านของพวกเธอได้เปิดอย่างเป็นทางการ เสียที่ พนักงานของร้านถูกรับเข้ามาทำงานเป็นจำนวนสองคน ซึ่งหนึ่งคน นั้นกำลังตั้งครรภ์ ปาริชาติสงสัยเห็นว่าไม่มีที่ไหนรับเข้าทำงาน เธอจึง ปฏิเสธไม่ลง แต่เธอก็ปรึกษาบิดามารดาและเอื้ออารีแล้ว ทุกคนเห็นด้วยว่า น้ำฝนนั้นน่าสงสาร รับเข้าทำงานเพื่อให้มีรายได้ก็ถือว่าทำบุญไปด้วย งานก็ไม่ได้หนักอะไร

“ขอบคุณคุณป้ามากนะคะที่มาวันนี้ ไพรินจะ เดี่ยวช่วยซงชามะลิ มาให้คุณป้าชิมหน่อยนะ”

“คะคุณป้า” ไพรินเป็นพนักงานคนแรกที่ปาริชาติรับเข้ามา ก่อนข้างหัวไว เธอมีเวลาสอนทำเครื่องดื่มแค่ไม่กี่วัน เจ้าตัวก็ทำได้ หลายเมนูแล้ว

บิดามารดาของเอื้ออารีกลับไปแล้ว ตอนนั้นก็เหลือแค่แพรวดาว และปานวาดเท่านั้น ส่วนชนะชัยก็นัดกับเพื่อนไปตีกอล์ฟต่อ ทุกคน มานั่งเล่นที่โต๊ะใหญ่หน้าร้าน ด้านบนมีพัดลมไอน้ำเปิดไล่ความร้อน

ภายใต้หลังคาที่กันแดด รอบๆ มีพุ่มไม้เตี้ยๆ และต้นไม้ประดับสำหรับ
บังแดดยามสายและยามบ่ายได้ดี ร่มรื่น ให้บรรยากาศเหมือนนั่ง
ในสวนหย่อม

“ขอบคุณน้ำหลายรอบแล้ววันนี้ เปลี่ยนจากคำขอบคุณเป็น
เค้กช็อกโกแลตสักชิ้นและก๊ากาแฟสักแก้วได้ใหม่จะ ป้าจะถือไปฝาก
ใครบางคนหน่อย” ปารีชาตั้มหวานเป็นคำตอบ แม้ในใจจะอดดีนแต่น
ไม่ได้กับคำว่า ‘ใครบางคน’ ของแพรวดาว เธอรู้ความหมายดีว่าเป็นใคร
“ได้ค่ะคุณป้า”

แพรวดาวลอบสบตาที่ป่านวดแล้วยิ้มให้กัน ส่วนเอื้ออารี
ที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรมากนักก็ได้แต่มองคนที่คนไหนที่แล้วก็ยิ้มงงๆ

“สวัสดิ์ค่ะ คุณผู้หญิง” จันทรารีบร้อนลุกจากเก้าอี้เพื่อต้อนรับ
แพรวดาว

“สวัสดิ์คุณจันทรา สบายดีไหม” แพรวตั้มรับและถามไถ่
อดีตเลขาฯ ของสามีเธอที่ปัจจุบันยังคงทำงานกับลูกชายเธอ

“สบายดีค่ะ ตอนนี้อยู่คนเดียวดีค่ะ คุณผู้หญิงจะให้ดิฉัน
ไปเรียนคุณวินให้ไหมคะ” แพรวดาวลอบถอนหายใจเบาๆ

“อีกนานหรือเปล่า”

“ประชุมจบปกติค่ะ น่าจะอีกครึ่งชั่วโมงนะคะ”

จันทราดูเวลาแล้วคำนวณก่อนจะตอบ แพรวดาวพยักหน้ารับรู้
พร้อมกับทำหน้าที่ครุ่นคิดไปด้วย

“คุณจันทรา ดิฉันขอดูตารางการประชุมหน่อยได้ไหม อ้อ แล้วก็
รบกวนเอาของไปใส่ตู้เย็นให้ทีค่ะ”

“ได้ค่ะ” จันทรารับของจากแพรวดาวแล้วก็เดินไปที่ห้องครัวเล็ก
หลังจากดูตารางการประชุมอยู่ครู่หนึ่ง แพรวดาวก็หันมาส่งยิ้มกับจันทรา

ที่เพิ่งเดินกลับมาจากเอาของไปเก็บตามคำสั่ง เจ้าตัวทำหน้าที่เหลือหลา
ไม่เข้าใจว่าแพรวดาวต้องการอะไร

“มีประชุมทุกวันจันทร์กับวันศุกร์ ใช้เวลาประมาณสามชั่วโมง
หรือ” แพรวดาวพึมพำเบาๆ เหมือนพูดคนเดียวมากกว่า แต่จันทร์
ก็ยังตอบคำถามให้

“เอ่อ ค่ะ ส่วนวันอื่นๆ แล้วแต่จะมีงานด่วนแทรกเข้ามาค่ะ
บางช่วงก็มีประชุมทุกวัน บางวันก็กินเวลาหลายชั่วโมงทั้งรอบเช้า
รอบบ่าย ไม่มีเวลาแน่นอนค่ะ”

“อืม แล้วเวลาประชุมมีขนมและของว่างอะไรให้คนที่เข้าประชุม
ด้วยหรือเปล่า”

“มีบ้างค่ะ ส่วนมากก็เป็นคุกกี้หรือขนมปังนะคะ”

จันทร์ตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาและรอยยิ้มจืดเจื่อน การประชุม
เกิดขึ้นบ่อยมากจนเธอเองก็ไม่วู้จะสรรหาของว่างอะไรเข้าไปเสิร์ฟ
ส่วนใหญ่จึงเป็นขนมแบบที่หาง่ายและของเดิมๆ

“นี่เป็นนามบัตรของร้านขนมกับเครื่องดื่ม ร้านของคนรู้จักนะ
เพิ่งเปิดใหม่วันนี้ อยู่ข้างๆ บริษัทของเราเอง ฉะนั้นให้คุณจันทร์
โทร.สั่งขนมและเครื่องดื่มจากร้านนี้มาเสิร์ฟทุกครั้งที่มีการประชุมทั้งวัน”

“ได้ค่ะ คุณผู้หญิง”

จันทร์รับนามบัตรสีฟ้าอ่อนมาดูชื่อร้าน ก่อนจะรับปากเป็นมั่น
เป็นเหมาะ ดีเหมือนกัน เธอจะได้ไม่ต้องไปหาซื้อขนมมาเก็บไว้เหมือน
ที่ผ่านมาอีก

“งั้นฉันกลับก่อนแล้วกัน อ้อ ส่วนของที่ฉันให้เอาไปแช่ไว้
ถ้าคุณวินประชุมเสร็จก็ยกเข้าไปในห้องให้เขาด้วยละ บอกว่าฉันฝากมาให้”

“ได้ค่ะ คุณผู้หญิง” หลังจากฝากของเสร็จและสั่งงานเรียบร้อย
แพรวดาวก็กลับบ้านไป

“ขนมกับกาแพคะคุณวิน คุณผู้หญิงฝากเอาไว้ให้คะ”

“คุณแม่มาที่นี้เหรอครับ”

ชนาวินมองที่เค้กช็อกโกแลตหน้าตาน่ากินและกาแพเย็นที่อยู่
ในแก้วพลาสติกติดชื่อร้านที่เขาไม่คุ้นหูคุ้นตา ก่อนจะเงยหน้ามอง
เลขขา สาวใหญ่ พอได้คำตอบชายหนุ่มก็พยักหน้าเข้าใจเพราะนี่ก็ถึง
คำพูดของมารดาเมื่อหลายวันก่อน นี่คงเป็นขนมที่ท่านนำมาจากร้าน
ของปารีสชาติ ชนาวินชอบกินขนมหวานและกาแพ จะร้อนจะเย็นก็ได้
เขากินหมด และเพราะเป็นคนชอบออกกำลังกายจึงทำให้ชายหนุ่ม
ไม่ต้องห่วงเรื่องรูปร่าง เรื่องนี้มารดาหรือคนใกล้ชิดรู้ดี

“ใช่คะ ท่านมาตอนคุณวินประชุมอยู่คะ”

“แล้วคุณแม่ฝากข้อความอะไรไว้หรือเปล่าครับ”

“ไม่มีคะ แต่คุณผู้หญิงฝากนามบัตรเอาไว้ เป็นร้านขนมกับ
เครื่องดื่มคะ บอกว่าถ้ามีประชุมทั้งวันให้ดิฉันสั่งขนมกับเครื่องดื่ม
ที่ร้านนี้มาเสิร์ฟด้วยคะ”

“เอาตามที่คุณจันทร์อาสาสะดวกแล้วกันครับ” ชนาวินรู้ว่าคำบอกเล่า
ของจันทร์อาสาเสมือนคำขออนุญาตในเรื่องนี้ด้วย เพราะค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้
เป็นเงินของบริษัท

หลายวันถัดมาปารีสชาติยืนอยู่หน้าตึกใหญ่ใกล้ๆ กับร้านของเธอ
ด้วยความตื่นเต้น ที่เธอมีอาการเช่นนี้ก็เพราะว่าตึกนี้เป็นบริษัทของ
ชนาวิน แม้จะทำใจอยู่บ้างว่าสักวันอาจจะได้มาเหยียบที่นี้ แพรวดาว
บอกกับเธอก่อนหน้านี้ว่าท่านได้ให้นามบัตรร้านกับจันทร์อาสาเลขขา ของ
ชนาวินไป เดี่ยวจะมีการสั่งของว่างไปเสิร์ฟเวลามีการประชุม และวันนี้
ก็มีการสั่งจริงๆ ปารีสชาติต้องเลือกขนมอยู่นานเหมือนกัน ดีที่จันทร์
แจ้งมาในช่วงเช้า ทำให้เธอยังมีเวลาและแนะนำเมนูของวันนี้

ปารีชาตไม่ได้ทำแค่ขนมเค้กอย่างเดียว ขนมที่เธอทำมีทั้งวอฟเฟิล
คุกกี้ พาย บราวนี่ และคัพเค้ก ในแต่ละวันปารีชาตไม่ได้ทำขนมไว้เยอะ
และไม่ได้มีเมนูตายตัว ตอนนี้มีเพียงเธอที่เป็นคนทำขนม ดังนั้น
หญิงสาวจึงไม่อยากทำอะไรเกินตัว แต่ก็ไม่อยากทำแต่เมนูเดิมๆ การที่
ปารีชาตต้องมาส่งของเองในวันก็เพราะเธอต้องมาคุยรายละเอียดต่างๆ
รวมทั้งนำโบรชัวร์ร้านมาให้กับจันทร์วาดด้วยตัวเอง

“ขอบคุณค่ะ” ปารีชาตกล่าวขอบคุณ พร้อมทั้งส่งยิ้มเป็นมิตร
ให้กับประชาสัมพันธ์สาวสวยที่เป็นคนเดินมากดลิฟต์ให้เธอ หลังจาก
หญิงสาวแจ้งความประสงค์ในการมาที่นี่ และเธอยังได้รับการช่วยเหลือ
จากพนักงานรักษาความปลอดภัยคนหนึ่ง ที่ถูกเรียกมาช่วยหิ้วกล่อง
บรรจุเครื่องดื่มจำนวนไม่น้อยขึ้นไปส่งยังชั้นสามสิบของตึกนี้ด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ วันก่อนดิฉันไปจุดหูนที่ร้านของคุณด้วยนะคะ
อร่อยมากเลยค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวกล่าวขึ้นก่อนที่ปารีชาตจะเข้าไป
ในลิฟต์ หญิงสาวยิ้มหวานกลับไปให้

“ขอบคุณที่ชมค่ะ ฝากร้านด้วยนะค่ะ”

“ยินดีค่ะ”

หลังจากประตูลิฟต์ปิดลงและกำลังเคลื่อนขึ้นสู่ชั้นบนเรื่อยๆ
หัวใจของปารีชาตก็ยิ่งเต้นเร็วขึ้นไปด้วย หญิงสาวหันไปยิ้มน้อยๆ ให้กับ
คนที่ช่วยเธอถือของ

ตั้ง

“เชิญด้านนี้ครับ”

“ค่ะ” ประตูลิฟต์เปิดออก ความโอ้อ่าหรรหาก็ปรากฏสู่สายตา
ของปารีชาต หญิงสาวมองซ้ายมองขวา มีการตกแต่งที่เรียบง่ายแต่ดูแพง
ไม่มีโต๊ะทำงานเรียงรายเหมือนที่คิด มีแค่ทางเดินโล่งๆ และห้องต่างๆ
ที่ใช้ตามชื่อที่ติดอยู่หน้าห้องเท่านั้น

“คุณปารีชาต ใช่ไหมค่ะ”

“เอ่อ ค่ะ สวัสดิ์ค่ะ คุณจันทร์หา” ปารีชาตสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อมีคนเรียกชื่อเธอ หญิงสาวหันไปมองเห็นหญิงวัยกลางคน สวมแว่นสายตารวบผมตั้งอยู่ในชุดสูททำงานสีฟ้าเดินตรงเข้ามาหา เธอว่าน่าจะเป็นคนที่เธอได้คุยโทรศัพท์ด้วยเมื่อตอนแก้มองเข้า

“สวัสดิ์ค่ะ มาวางของตรงนี้ได้เลยค่ะ”

จันทร์หาพาเธอเลี้ยวซ้ายเพื่อไปยังห้องห้องหนึ่งซึ่งปารีชาตขอเรียกว่าแพนทรีก็แล้วกัน เพราะมีอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการชงกาแฟรวมทั้งภาชนะหลายขนาดจัดวางอยู่ พนักงานรักษาความปลอดภัยวางกล่องที่ถือมาเรียบร้อยแล้วก็กลับลงไป

“จะเป็นการรบกวนไหมคะ ถ้าดิฉันจะขอให้คุณปารีชาตช่วยจัดขนมใส่จานและเตรียมเครื่องดื่มให้ด้วย”

“บันช่วยได้ค่ะ ภาชนะทุกอย่างในห้องนี้บันใช้ได้หมดเลยไหมคะ”

“ได้ค่ะ”

ปารีชาตรีบแกะขนมออกจากกล่องอย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว ในขณะที่จันทร์หากำลังไปเซ็นรตสำหรับวางของว่างมาใส่ เธอแอบสังเกตเจ้าของร้านสาวเงียบๆ ที่รู้ว่าเป็นเจ้าของร้านเพราะเมื่อเช้าคนที่รับสายเธอคือปารีชาต เป็นชื่อที่อยู่ในนามบัตรที่เธอได้จากแพรวดาว และเจ้าตัวบอกว่าจะมาส่งของเอง จะได้คุยกันเพิ่มเติมด้วย

เมื่อเข้าที่ไต้ยีนน้ำเสียงหวานใสของปารีชาตก็แอบสงสัยอยู่ว่าตัวจริงจะสวยใสเหมือนน้ำเสียงหรือเปล่า พอได้เจอจริง ๆ แอบอึ้งไปเหมือนกัน ขนาดเธอเป็นผู้หญิงยังแผลงไปกับความงามของคนตรงหน้าเลย สวย ๆ แบบนี้ ถ้าบอกว่าโสดคงไม่มีใครเชื่อ

“เค้กสิบห้าชิ้น กาแฟสิบแก้วและกีซ่าเย็นห้าแก้วค่ะ บันใส่กล่องเก็บความเย็นมาด้วย แต่ก็คงเก็บได้ไม่นานมาก คุณจันทร์หาไปเสิร์ฟตอนนี้ได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณมากค่ะ งั้นคุณปารีชาตรอสักสิบนาทีได้ไหมคะ”

“ค่ะ ปิ่นนี่รอที่ไซฟาตรงนั้นได้ไหมคะ”

“ได้สิคะ”

จันทรายิ้มและพยักหน้าก่อนตอบ จากนั้นเจ้าตัวก็เข็นรถไป
ด้านขวา ปารีชาตเห็นจันทราเคาะประตูสองสามทีก็เปิดเข้าไป

